

=== Etter%20oss%20tegn%20%20dikt.yaml ===

[Page 1]

14.8.81

NORSK RIKSKRINGKASTING

BIBLIOTEKET

Utgitt av Biblioteket i

NORSK RIKSKRINGKASTING

Etter oss, tegn

25302

K

[Page 2]

Av samme forfatter:

Skyggen av urfuglen. Dikt. 1977

d

et 2

[Page 3]

Tor Ulven

Etter oss, tegn

DIKT/GYLDENDAL NORSK FORLAG/OSLO

Utgitt av B.B. biblioteket i

NORSK RIKSKRINGKASTING

NORSK RIKSKRINGKASTI

BIBLIOTEKET

N12<100358861705

NRK

BIBLIOTEKET

Ex.2 75192

[Page 4]

ÿ½ Gyldendal Norsk Forlag A/S 1980

Printed in Norway

Gj½vik Trykkeri A.s, Gj½vik 1980

ISBN 82-05-12430-2

[Page 5]

INNHold

I

Dine fem sprikende fingre 9

Gullbokstavene v½ker 10

Breve: papirb½ter 11

En omvendt-gribb 12

Gjenklang 13

P½ tr½rne 14

Pilgrimen 15

(Kaudervelsk) 16

Nest siste dag 17

Livet er avlyst 18

II

Fra en hvit svartebok 21

Begynnelsen 22

Utvasket innskrift 23

Obligatorisk undervisning 24

III

Jeg bor i Paris 27

Atriumhage, svale si $\frac{1}{2}$ yleganger 28

I sommernatten 29

Fra ukjent til ukjent 30

Knoker skraper 31

Hjulspor 32

Jeg faller 33

De nesten alltid fnisende 34

Skriften 35

Dette huset 36

(Jettegryte) 37

[Page 6]

IV

Lukkede i $\frac{1}{2}$ yne, snoskriften 41

Strykekvartert 42

Det er bare hjertet 43

Inn i det veili $\frac{1}{2}$ se, hvor 44

Et sted bare 45

Konvolutten i $\frac{1}{2}$ pnes 46

Han roper at vannflaten 47

Ovnsri $\frac{1}{2}$ yken velter frem 48

Si $\frac{1}{2}$ rets lepper 49

Det sti $\frac{1}{2}$ rste 50

Krystallskalle 51

All hi $\frac{1}{2}$ ghet 52

Kakofonivirtuosen 53

Sti $\frac{1}{2}$ med bare ben 54

Du sovner 55

En liten munn 56

Dette 57

De usynlige 58

Li $\frac{1}{2}$ ynrunene 59

[Page 7]

I

[Page 8]

4

[Page 9]

Dine fem sprikende fingre,

fem fangeti $\frac{1}{2}$ rn

der du selv sitter

innesperret

i fem forskjellige skikkelser.

Hver skjelvende beri $\frac{1}{2}$ ring

fiġ¹/₂r et tiġ¹/₂rn
til iġ¹/₂ rase.

9

[Page 10]

Gullbokstavene viġ¹/₂ker
over den uttiġ¹/₂mte byen.

Her fant landeplagen hvile
for sin skinnmagre skrott.

Den siste innbyggeren
taler til utstillingsdukkene.

Han sier: Grav
hiġ¹/₂nden ned i jorden
og se
om du vokser opp.

10

[Page 11]

Brevene: papirbiġ¹/₂ter
som dupper bort
under brobuen,
der det rotfaste dyret
stiġ¹/₂r piġ¹/₂ sprang
i iġ¹/₂r ogsiġ¹/₂.

Smeltevann
fordamper i sydhellingene, driġ¹/₂per
etter linerler av rim,
brīġ¹/₂net i flukten.

Skyene
fiġ¹/₂r deres form.

11

[Page 12]

En omvendt-
gribb
holder til huse
inne i oss, svirebrīġ¹/₂dre.

Den eter
alt som er nyfiġ¹/₂dt, alt
som ikke vil ligge
i ro.

Inne i gribben
er det solskinn.

12

[Page 13]

Gjenklang
av solens blindestokk
i hiġ¹/₂stkatakombene.

Under kaskader
av frossent sjö och rokk:
Visne li och vnkjemper
sleper seg avsted mot
den innerste speilsalen,
der latteren
stilner.

13

[Page 14]
Pö och trörne
i de sovendes hage,
hos Tornerose,
spirer dukkehoder
med störknede smil:
kommer du,
uprins?

14

[Page 15]
Pilgrimen
styrtet i
jomfruens dype pupill.
Han ble liggende der nede
hos stalagmittene
og beinrestene
etter liderlige monstre.

15

[Page 16]
(KAUDERVELSK)

De dödfördte ordene
liker i og gjø,
gjø pö stylder
av frittstjende blodier.
Sö kan vi, uvisst
for hvilken gang, jage dem
over til den andre siden.
Deres ruglete tungemål
var ellers
ufattelig.

16

[Page 17]
Nest
siste dag,
og jeg,
den overlevende, sover
fremdeles
i den grønne urtids
kjernehus.

17

2. Ulven

[Page 18]
Livet er avlyst.
La oss sove videre
til neste
eon.

Snart blir solen
en supernova,
samme faen.

18

[Page 19]
II

[Page 20]
(The image contains no readable text.)

[Page 21]
FRA EN HVIT SVARTEBOK

Nei, denne forferdelige innsikten kunne den blinde astrologen ikke gjø̃re kongen og hele hoffet delaktig i. Ikke et knyst til noen. Fra sitt nordvendte t̃r̃vindu kastet han seg ned i voll-graven og br̃t det skj̃re islaget novembernatten hadde laget. Ellers sov alle.
Hvorvidt sp̃dommen gikk i oppfyllelse sier historien ikke noe om.

21

[Page 22]
BEGYNNELSEN

Den forsvunne sirkusartisten etterlater sykkelspor i et tynt lag nysñ, i en jordhytte ved bakketoppen funkler jutulens kostbare fingerringe i den stigende solen, som er i ferd med ã̃ dele seg p̃ cellers vis, for ã̃ gi opphav til et kjempelegeme med en lysstyrke som garanterer frihet fra jordboerne.

22

[Page 23]
UTVISKET INNSKRIFT

Spermienes myriader yrer p̃ stjernenes kirkeg̃rd. Aldri finner de hvile noe sted. Lik de s̃vnl̃se hendene, som stryker og stryker over lakenet, famler mot lysbryteren, klokken p̃ nattbordet, griper og griper etter luftvesener, eller mimer forlengst avd̃de kj̃rtegn.

Men til slutt, i gr̃lysningen, innfinner en himmelbl̃ dvale seg. Den kan vare i ã̃rtusener. Du ṽkner av at post-menneskelige arkeologer graver deg ut av dyssen.

23

[Page 24]
OBLIGATORISK UNDERVISNING

Du snur en stein som ligger pĩ½ den fuktige bakken fordi du liker i½ se maurene, de gulbleke markene og saksedyrene som det ventelig vrimler av under den; alle disse smĩ½krypene du er den fi½rste til i½ oppdage, til i½ gripe pĩ½ fersk gjerning. Men pĩ½ undersiden av steinen er det denne gangen et ansikt, og dette ansiktet begynner i½ snakke med grĩ½tet stemme, mens smĩ½ jordklumper li½sner omkring munnen. Etterhvert forstĩ½r du av den knirkende, men bydende talen at det er din tur til i½ ligge med ansiktet ned mot jorden, helt til noen kommer og snur deg, noksĩ½ tilfeldig, i et anfall av barnslig nysgjerrighet.

24

[Page 25]

III

[Page 26]

(No text found in the image.)

[Page 27]

Jeg bor i Paris
hver natt, og der
gĩ½r jeg opp vindeltrapper av stĩ½rknet lava
i folketomme fengselsbygninger.
Jeg vandrer gjennom lange korridorer
hvor li½vfallet aldri stanser,
med et herbarium under armen,
hvor den samme ri½de rosen gĩ½r igjen
pĩ½ hver side.
i½Gresshopper med Kroner av Guld
pĩ½ sine Hoveder, og Ansigtter
som Menneskers
Ansigteri½
gjĩ½r meg ikke fortred, alt er slik
det skal vi½re.
Det er allerede blitt sent
pĩ½ ettermiddagen, her ute
bli½ner nordavind over husgavlene.
Vi½rhanene er av si½lv
og har blodstenkte nebb, se!
som de blinker i den uekte solen
sier jeg, og glemmer at ingen
gĩ½r ved siden av meg. Li½vene
dĩ½ser pĩ½ plenen i parken, enda mer
likegyldige enn i morges.
Du er bortreist
stĩ½r det over dĩ½ren pĩ½ elvebunnen,
men jeg kan vente. Jeg har
tid.
Her vi½kner ingen
til sitt mareritt.

27

[Page 28]

Atriumhage, svale si½yleganger
omkring.
Sovende musikk-
instrumenter som aldri
skal ri½res mer.

Tomme stoler på $\frac{1}{2}$ rekke
og rad, med aura
av fiendens kroppsvarme.
Solen
bevisst på $\frac{1}{2}$ s. Ingen
av dem
skal komme igjen, hverken
nakne eller forkledde.
Der utenfor
er verden alt
blitt et gigantisk
hvitskimrende fossil. Verden.
Og der sitter du,
Christabel, med
bankende hjerte
alene og
venter,
til du er en spindeltråd på $\frac{1}{2}$ d
gjennom stillheten
etter deg.

28

[Page 29]

I sommernattent
står på $\frac{1}{2}$ r et svevende skipsvrak
inn forstadsveiene
Gallionsfiguren til rors
og seilene fylt
av dine sovende på $\frac{1}{2}$ ndedrag

Sett mellom trådne:
Tegnene i et ikke-sprik på $\frac{1}{2}$ k
skrives av på $\frac{1}{2}$ yestikkerben
i den blikkstilte vannflaten,
utslettelige som helleristningene
i den nyfå på $\frac{1}{2}$ dtes panne

I himmelseng av mose
ved bredden av Sognsvann
sover nakenbadersken
som drømmer deg
istykker

29

[Page 30]

Fra ukjent til ukjent,
fremmedsprikklige ilinger
i veiene.

Mindre enn en
dagsreise, en regnbuehinne
mellom nomaden og synsranden.

Nedbrente hustuffer,
de andres.

Mer veilignende
for hvert steg, men veien

stīġ½r stille, den.

Noe ligger uten īġ½
rīġ½re seg, det bevegelige
kan passere.

Passere.

Passere.

30

[Page 31]

Knoker skrapet
mot muren, greiner
gnikker pīġ½ senestrene
spent over juvet.

Tidevannet syder
langs rynkene, knīġ½r
gnisser mot tallrekkene.

Sīġ½ blir det stille.
Dette er
celledelingens stumme komedie,
gjentagelse av gjentagelsen,
helt ut i
det blanke,

det u-

31

[Page 32]

Hjulspor,
kjerrevei.

Innover her
dro de, av alle
steder.

Hesten forsvant der veien
forsvant, nīġ½
ligner han et hult tre.

Hjulene, derimot,
triller tilbake i
hvert sitt spor, de snerter
fingerspissene
nīġ½r jeg strekker armene
ut, og
fortsetter.

32

[Page 33]

Jeg faller og
faller
ned gjennom
sjakten
i meg selv,

forbi lag
etter lag
av ruinbyer
hvor bare en sovende fangevokter
er igjen,
forbi fi̇½rspṙ½klige boplasser
og huleveggen med avtrykk etter
den fi̇½rste ḣ½nden: din ḣ½nd.
Faller. Faller.
Bunnli̇½s
er jeg likevel
ikke.
Men ogṡ½ bunnen
faller. Og fallet
faller. Ingen
fi̇½r
det siste
ordet

33

3. Ulven

[Page 34]

De nesten alltid fnisende
teṅ½ringsjentene
sitter stille
i det svarte bilvraket
mens det sṅ½r og sṅ½r . . .

Helt uṙ½rlige,
med lukkede i̇½yne,
lytter de til den fjerne sṫ½yen
fra en forṅ½yelsespark.

34

[Page 35]

Skriften
svarter og hvitner
vekselvis
mot barrieren av stupbratt
hudflate.

I
den smale revnen
mellom stillhet og stumhet
kommer en kl̇½ftet tunge
til syne.

Ṗ½
den matematisk utregnede
hodeskalle
faller dri̇½pe
etter dri̇½pe
av elskovsdrikken.

Ut-
settelsens
endeli̇½se vaktrunde: umerkelig

slitasje
pĩġ½ lengselstrinn
av granitt.

35

[Page 36]

Dette huset
vokser ut av triġ½rne
og er knapt til iġ½
skille fra dem.
Om kvelden er det lys
der, men nĩġ½r du
gĩġ½r inn
er ingen hjemme.

Dette huset
vokser ut av jorden
og er knapt til iġ½
skille fra den.
Om kvelden hĩġ½res stemmer
der, men nĩġ½r du
gĩġ½r inn
er ingen hjemme.

Dette huset
vokser ut av berget
og er knapt til iġ½
skille fra dĩġ½t.
Om kvelden ligger det tomt og forlatt
der, men nĩġ½r du
gĩġ½r inn
er det for iġ½ bo der
for bestandig.

36

[Page 37]

(JETTEGRYTE)

Rullestein
gnurer og gnurer
mot bergvegg
uten livstegn,
uten lynets eller neglenes innskrift,
rundt og rundt,
sovende eller skrikende,
alltid naken
vokser du deg mindre og
mindre,
rullestein, blir ingenting,
rullestein, eller later deg bare
hulrom,
rullestein.

37

[Page 38]

[Page 39]

[Page 40]

[Page 41]

Lukkede i ½ yne, sni ½ skriften
skal ikke
le-
ses.

Greinverket i h ½ ndflaten,
ledet i ½ dene,
skal ikke
ty-
des.

De reiste. De etterlot
ogs ½ tegn, de
fra-
vi ½ rende.

41

[Page 42]

Strykekvartett
for halvt nedgravde instrumenter
langt inni skogen
den gr ½ nne.
Av bark og humus, musikerne,
lar seg t ½ lsomt oppl ½ se
i regnet, n ½ r spillet
har vendt tilbake
til stillheten
det kom fra.

Etter juli,
januar.

Kr ½ kefot-
kalligrafi,
pausetegn,

mellom
sporl ½ st og sporl ½ st.

Nordlys
i i ½ yenkulden.

Hvem venter
enn ½
inniblant granleggene?
Ikke det fi ½ rste.
Ikke det andre.
Men det tredje
venter
i menneskel ½ sheten.

42

[Page 43]

Det er bare hjertet
som har blitt si̇½
lite
at det nesten ikke
hi̇½res mer,
at det nesten ikke
synes mer,
der ute i horisonten
hvor mi̇½kene
heller ikke
bor

43

[Page 44]

Inn i det veili̇½se, hvor
det blir mer glissent
mellom lokkeropene.
En oppredd seng
pi̇½ berghammern, seng
til i̇½ sveve en hi̇½ndsbredd over,
sveve . . .
. . . sove pi̇½ ett i̇½ye,
med det andre
stirre hardt mot det som
inntil videre
vi̇½ker.

44

[Page 45]

Et sted bare
de undersji̇½iske
fester seg ved
rykker det i en muskel, som i̇½pner
og lukker for stri̇½mmen
av vann og plankton. Si̇½
er det bare to tomme
bli̇½skjellskall i sanden, til i̇½
gjemme seg under.
Disse to skilte halv-
delene, som bare hang sammen
i den vesle
rykningen,
en slimete bindestrek
mellom to tomheter.

45

[Page 46]

Konvolutten i̇½pnes:
ti̇½ke,
bare ti̇½ke
siver ut.

Dette er uforsti̇½elig.
Dette er allerede forsti̇½elig.

Ditt spri̇½k blir stadig
tynnere, snart

til i½ puste i,
snart til ikke i½
puste i,

i½ndeli½st.

46

[Page 47]

Han roper at vannflaten
ikke mi½ hi½re etter.

Hun ber mineralriket
om i½ tie.

Noe spri½kmektig
fortsetter i½ tale
i tunger,

mellom dem.

47

[Page 48]

Ovnsri½yken velter frem
fra munnen din,
men di½den
i de daglige bri½dstykkene
har ingen smak.

Med bind for i½ynene
og tent lys
i hi½nden
skal du gi½ ut i duskregnet
etter alt pustendes
endelige
fugleflukt,

foran deg.

48

[Page 49]

Si½rets lepper
beveger seg ikke.
Den underjordiske fortellingen
skal ikke
hviskes, selv til
spri½rsmi½lstegnet.
Si½ret er umi½lende
som var det alt
et arr.

49

4. Ulven

[Page 50]

Det sti½rste
av verdens skjeletter

brenner.

Vi flykter, i alle
himmelretninger, gjennom
kroppslabyrintene.
Hvor er utgangen
fra alt
dette levende?

Sove, sove
inne i j̃ĩ½kelen
skal du, alltid
like vakker.

50

[Page 51]
Krystallskalle
til ĩ½ speile seg i, her
i dette rommet.

Dine ansiktstrekk, glimtvis
i stjernebildet
der ute,
hvor tr̃ĩ½rnes skrik
er blitt aske-

dryss
over gestene, finger-
spillet.

51

[Page 52]
All h̃ĩ½ghet
har inte l̃ĩ½mnat himlen enn
Och fr̃ĩ½n kometens blickpunkt
har inget f̃ĩ½r̃ĩ½ndrats
p̃ĩ½ dina viskningars str̃ĩ½nder
Den prasslande drottningen
drar f̃ĩ½rbi
med det vita pappersarket
der dikten
inte kommer att skrivas

(Med takk til Ekel̃ĩ½f
og Eluard)

52

[Page 53]
Kakofonivirtuosen
lytter til

dette f̃ĩ½rstumme.
Det utsender en
svak, ĩ½nds-
svak lyd. Uten
dechiffrĩ½rbar mening
eller meningsl̃ĩ½shet.

Kanskje
ligner den klangen av

vanndri½espill, vanndri½pe-
spill,
vann-
dri½espill

53

[Page 54]

Sti½ med bare ben
i puls-
slagene. Mens de sli½r
mot kystens brysthule,
ti½rer vekk
splintene av dager, ?
frost-
sprengning,
ventetid

54

[Page 55]

Du sovner
til eventyr hvisket gjennom
ni½kkelhullet, mellom
blomstrende sengestolper.

Du vi½kner
nedsni½dd.

Ni½r du i½pner
boken,
skriker den
av smerte.

55

[Page 56]

En liten munn
i½pner seg
i knausen.

Den lepper i seg
det sildrende regnvannet,
trekker seg kjapt
tilbake, etterlater
ingen sprekk.

Bare vi
si½ det.

Og vi sier
ingenting, vi, fi½r noen
hogger oss ut.

56

[Page 57]

Dette
var en oppdagelses-
reise. Ni $\frac{1}{2}$
ser jeg landet.
Det er gjennomsinnelig
og tomt. Et territorium på $\frac{1}{2}$ vidt gap
for mitt mannskap
av vansker e.
Den som setter sin fot
på $\frac{1}{2}$ stranden her
finnes ikke mer.
Senk skipet.

57

[Page 58]
De usynlige
flakker ikke lenger omkring
mellom mineralriket og menneskeriket.

De står bom stille
i $\frac{1}{2}$ millioner av gangen.

De kan betraktes
som minnesmerker over seg selv.
Uten inskripsjon.

Leve i ly av dem.
For $\frac{1}{2}$ holde ut
lyset fra sprø $\frac{1}{2}$ km $\frac{1}{2}$ nen. Fra $\frac{1}{2}$ nes på $\frac{1}{2}$ ket.

58

[Page 59]
Lå $\frac{1}{2}$ ynrunene
i svaberget,
navnet.

Men du er i $\frac{1}{2}$ lge-
slagene, som $\frac{1}{2}$ lmodig
sletter ut
merkene etter innsiktens kaos,
og igjen gj $\frac{1}{2}$ r stein

til stein.

59

[Page 60]
T. [INDISTINCT CHARACTERS] TO TREATMENT GAME

=== Forsvinningspunkt%20%20dikt.yaml ===

[Page 1]
16.4.81 NORSK RIKSKRINGKASTING 25303
BIBLIOTEKET

Utg $\frac{1}{2}$ tt av Biblioteket i
NORSK RIKSKRINGKASTING

Forsvinningspunkt

K

[Page 2]

d

ex 2

Tidligere utgitt

Skyggen av urfuglen. Dikt. 1977

Etter oss, tegn. Dikt. 1980

[Page 3]

25

Tor Ulven

Forsvinningspunkt

DIKT / GYLDENDAL NORSK FORLAG / OSLO

NB Rana

Depotbiblioteket

Utgitt av Biblioteket i

NORSK RIKSKRINGKASTING

1981

N12<100042319707

[Barcode]

NORSK RIKSKRINGKASTING

BIBLIOTEKET

NRK

BIBLIOTEKET

ex 2 - mag.

[Page 4]

1/2 Gyldendal Norsk Forlag A/S 1981

Printed in Norway

Lie & Co.s Boktrykkeri, Oslo 1981

ISBN 82-05-13117-1

[Page 6]

III STR 1/2 M

V 1/2 re vann 43

Ansiktstrekene 44

Er halo 45
En dirigent 46
Fra det blikkstilte 47
Det stille i ½ret 48
Di ½nninger 49
Her i fj ½ra 50
Som i ½ se 51
Eksil 52

IV FORSVINNINGSPUNKT

Solen fi ½rst 55
Jeg p ½ver i ½ skrive fortere 56
Det siste hvilested 57
Sett di ½ren p ½ vidt gap 58
Det skyldes kanskje 59
i ½yet 60
N ½r forsvinningen lyser 61
Selv under tykke lag 62
De er ikke her 63
De finnes s ½vidt 64
Hjemreise 65
Vi st ½r stille 66
Sn ½flatene 67

[Page 7]

I
(FARTSGRENSE)

[Page 8]

(The image contains no readable text.)

[Page 9]

Du n ½r det
aldri
du k ½rer s ½ fort
at fartsgrensene
hvitner
veien blir bredere det lysende
punktet er
der det er
forut det vokser
det blender du
er langt inne i
flimmeret og forstummningen,

og alderen din
uttrykkes i negative tall,

mot uendelig

11

[Page 11]

Fottrenn,

i ½renett av kuldegysninger
gjennom kropp og mur.
Her nede.
i ½r etter i ½r.

I borggǫl 1/2rden
sprudler springvannet. Det er
for fabeldyret av marmor
du skal bli

der oppe
i den snǫl 1/2blinde sommerdagen.

13

[Page 12]
Skikkelsene fra fortellingen
forvillet
langt inn i

iskrystallen.

Gjennom gluggen
i borgmuren,
en fjern gressklippers

snurr.

Luftrommets brutte
glǫl 1/2detrǫl 1/2der.
Frittsvevende

striesekker med jord.

I et gisp

fosser vannmassene
mot naken hud.

14

[Page 13]
Huset rister av regn.

Lampene snurper
lyskretser sammen, for i 1/2 fange

mǫl 1/2rkreddetheten.

Men mellom murveggene
i kjelleren,
den gamle sovedukkens drǫl 1/2mmelǫl 1/2se
sǫl 1/2vn.
Og i sagbladet,
ikke noe glimt

av lynet
for de

desperate.

15

[Page 14]

Sludd,

tr̥i̯r̥ne i en park,
til det
ugjenkjennelige.

Novembersi̯r̥ndagen
i varsom bevegelse,
fjernstyrt

av svake
hvitemakter.

Jeg var ingen
museumsgjenstand
mer.

Bebodde omverdener.
Tusm̥i̯r̥ke.

Neandertalerens skalle, den lyste
med en myk gul glans

foran meg
i det vi̯r̥te fortauet.

16

[Page 15]
N̥i̯drop: hageskulpturen
sti̯r̥ alene
i kampen mot

horror vacui.

Muld
p̥i̯r̥ asjettene.

Novemberregn
i kaffekoppene.

Oml̥i̯pstiden
365 dager, 6 timer, 9 minutter
og 10 sekunder.

17

[Page 16]
Stille

i salen.

En utgravd kjeve
lener seg over
mikrofonen

og skriker

med istidens
utdi̯r̥dde

stemme.

18

[Page 17]

Tar bildet

ned

av veggen: hvitt

rektangel, dī ½t

ligner deg,

ukommentert.

19

2. Ulven

[Page 18]

The image does not contain any recognizable text.

[Page 19]

II

(FORGRENING)

[Page 20]

[Page 21]

Slagskyggen

hviler

i blendende Snī ½hvithet.

De uberī ½rbare

formene,

noe

halvt oppreist, antyder

deg,

som falt her ifjor.

23

[Page 22]

Skogbrannen

slukket,

byens fjernlys

tent.

Det er dī ½de dyr

og majesteter

som bli ½ser forsiktig

pī ½ lur.

Vi flagrer

gjennom juninatten,

sotflak.

24

[Page 23]

Dĩ½r pĩ½ gli½tt
mot landskap
av grĩ½ ull og tĩ½keflak,
lodne dagsreiser innover
mot usynlighetsranden.
Gopler, streptokokker, spermier
i sĩ½vndrukken glideflukt
over rotvelter
av rĩ½yk.

Vi gĩ½r ut (eller inn),
blir skyllette,
grĩ½nende.

Med en rest
av soloppgang
i oss.

25

[Page 24]

Planen
ville hun lage
etter ĩ½renettet i en
ĩ½yenstikkerving.

Det skulle bli
en by,
krystallklar, og lagt i
grus
fĩ½r deres tidsregning.

26

[Page 25]

Der bebyggelsen
slutter,
hersker forsvinnerne
inntil

videre. De styrer
sovende,
deres tankevirksomhet
er forĩ½tnelsesprosessen.

Med tĩ½rrkvister
skriver de
i protokoller av jord:
Vet ikke.

27

[Page 26]

Linjene i hĩ½nden
lĩ½per videre
som stier.

Hvor de ender, dit

kommer du ikke.

Men det er tunge steg
på ½ vei langs dem,
i motsatt retning,
gjennom deg
og ut på ½ den andre siden.

Med utsikt over byen
og fjorden.

28

[Page 27]

De danser langt
til skogs,
til stillheten fra
strengelig ½ se
feler.

Bare sildring i bekken
som snor seg gjennom
steinalderen.
Og for en ekstrem
hørsel: lyden
av erosjon.

De danser og danser,
uten å tenke på ½ deg.

29

[Page 28]

Nok
epidemisk
lys.

Grave seg
i ½ stenfor hjerne
og vestenfor klo,
uopplyst,

underjordisk.

Ja,
de utfordres i ½ re
er streng.

30

[Page 29]

Lyn.

Synsnervene
til et vesen
som lever og dør
fortere
enn tanken

svartner.

Som deg, etternøylende
avglans

pøyl netthinnen.

31

[Page 31]
Raggete bølker
i hyller
av stein.

Et pseudovesen
leser aforismer
som høylner oss;
lampen

er et svart hull. Vi vet

søyl lite
om
umenneskelig
litteratur.

33

[Page 32]
Stiene
leder inn i skogen,
ikke ut:

jeg er allerede
mose
pøyl det
kjørlighetsbittet
du etterlot
der inne.

34

[Page 33]
I furutreet
henger det lysekroner, kom
hit.

Du også,
en av dem.

Det er visst et karneval
pøyl avveier. Alle er nakne
og har masker
av torv.

Er du redd, si
at du bare er
et vindfall

som simulerer
glede.

35

3. Ulven

[Page 34]

Du tier ikke
stille
nok.
Summetonen
er
i deg.

Eikestammen, barkfurene
summer ikke. Der
kjenner du
igjen
ditt ansikt,

utenfra.

36

[Page 35]

Langs bladnervene
i sommerlyset, ilinger
ned mot

grunnmur,
jordlabyrint.

Hĩ ħ½ret
var veke, noen
tente pĩ ħ½,
jeg brant ned, sakte

og smertefritt.

Nĩ ħ½
kan du

gĩ ħ½ deg bort.

37

4. Ulven

[Page 36]

Det kreves

stĩ ħ½vler av svartjord,
embetsuniform av lav,
parykk av myrull,

for ħ ħ½ stĩ ħ½ ubevegelig
her,

og vente til en blir
sporlĩ ħ½st
fĩ ħ½dt.

38

[Page 37]
Det er til
i en parentes

streket i skaren.

Med mye
uri $\frac{1}{2}$ rt

omkring, for spor etter andre

vesener, nye
fall.

39

[Page 38]
Sn $\frac{1}{2}$ en, hvitheten
blir aldri
hysterisk,
tror jeg.

[Page 39]
III
(STR $\frac{1}{2}$ M)

[Page 40]

[Page 41]
V $\frac{1}{2}$ re vann i
vannet.
V $\frac{1}{2}$ re stein i
steinen.
Eller elske h $\frac{1}{2}$ nden
som griper steinen
under vannet.

43

[Page 42]
Ansiktstrekken
skurt vekk
av isbreen.

Men regndr $\frac{1}{2}$ pen
i halsgropen

tindrer

lenge
i m $\frac{1}{2}$ rket fi $\frac{1}{2}$ r jeg
sovner,

og vi forsvinner etter samme
fingraderte
skala.

44

[Page 43]

Er halo
rundt ṽiċ½rt
fraṽiċ½r, lydb̃iċ½lger

fra det sentripetale
jeg.

Tolker
ringene i vannet
etter pottesk̃iċ½ret
med avtrykk av ṽiċ½re kjennetegn,
ansett som tapt.

45

[Page 44]

En dirigent
satt ut i mildṽiċ½ret, og de
innbilte

hundrede fioliner,

eller bare
vannlyder
under taktstokken,
en istapp

lys̃iċ½rene
pipler ut gjennom.

46

[Page 45]

Fra det blikkstilte
br̃iċ½dypet
skal bunnsteinene
stige opp

gjennom speilbildet ditt:

I dag
er det prekabrium.

47

[Page 46]

Det stille ĩċ½ret, og ĩċ½rene
som knirker.

Den tomme b̃iċ½ten
glir
loddrett
til jords.

Det sitter noen
i oset, venter
p̃iċ½ at det riktige vannet
skal renne.

Endelig, strĩ½mhvirvler
over ryggen av
stein,
steinen i ro
under vandrende
klarhet.

48

[Page 47]
Dĩ½nninger, dĩ½nninger.

Pĩ½ holmen
viser det gjenglemte
lommespeilet ditt:
himmel.

Dĩ½nninger

49

[Page 48]
Her

i fjĩ½ra
er det en sentral
for det
ukontrollerbare,

med tastatur
av fugleknokler og glasskĩ½r.

Smĩ½deler
i forsvinningenes
lydlĩ½se
kjempemaskineri.

50

[Page 49]
Som ĩ½ se
solen
gjennom en glassmanet,

eller vĩ½re viljelos
gresstang
hos brenningene, og likevel

kløre seg fast.

Som om
personnummerne sank mot
null.

Som om tusenĩ½rsriket
var et megalittisk
monument.

51

[Page 50]

Eksil

i det

hvitgli $\frac{1}{2}$ dende.

Eksil.

Landlyst land; i $\frac{1}{2}$ yr

emigrerer, grus

er p $\frac{1}{2}$ nedtur

fra sin egen soliditet,

og der:

fornem beingrind,

renskurt

av isvann.

[Page 51]

IV

(FORSVINNINGSPUNKT)

[Page 52]

[Page 53]

Solen

f $\frac{1}{2}$ rst.

Kaos

en tilf $\frac{1}{2}$ yelse

i parentes.

Umenneskelige verdener

n $\frac{1}{2}$ rmer seg

og fjerner seg.

55

5. Ulven

[Page 54]

Jeg p $\frac{1}{2}$ ver i $\frac{1}{2}$ skrive fortere

enn forsvinningen

farer

gjennom meg.

Jo.

De sn $\frac{1}{2}$ r meg ned

levende. Solen

er bitte liten, men

altetende.

Jeg er for

svaksynt

til i $\frac{1}{2}$

overleve.

56

[Page 55]

Det siste hvilested

str $\frac{1}{2}$ dd ut

overalt. Dit
drar vi.

Myriader
av gravitasjonsfelter
suger
inn mot hvert sitt
sentrum

av forsvinning.

Fossilet

har samme
lysstyrke
som solen.

57

[Page 56]
Sett di $\frac{1}{2}$ ren pi $\frac{1}{2}$ vidt
gap,
si $\frac{1}{2}$ blir huset
borte.

Her ute
er det gudli $\frac{1}{2}$ st. Ikke stedet

for et normalt
liv.

Kulde.
Sol.
Uvitenhet.

Pr $\frac{1}{2}$ v i $\frac{1}{2}$ rope ut
at vi er redusert
til et
minimum.

58

[Page 57]
Det skyldes
kanskje
en kaotisk sol. Uoppdaget

selv for de di $\frac{1}{2}$ de.

Har et uhyre
tenkt den
ut
en gang, og siden
glemt det?

Br $\frac{1}{2}$ tt: synet
av

det destruktive kjemperiket,
blendhvitt.

Sĩ½ er den borte.

59

[Page 58]

ĩ½yet
observerer

rommet
gjennom
sin knokkel: avstanden
altoppslukende, lysende
punkter

finnes, ogsĩ½
bak senket
ĩ½yelokk.

60

[Page 59]

Nĩ½r forsvinningen lyser
sterkt nok

kan vi tolke
vĩ½re egne
klomerker.

I mĩ½rket
blir vi

dumme. Nĩ½r
mineralriket.

Forsvinning
er
dannelse.

61

[Page 60]

Selv under tykke lag
av fostersĩ½vn

merker du at
solens stillhet

ruver
der ute
et sted.

62

[Page 61]

De er ikke
her. De oscillerer

mellom jorden
og solen.

Svingetallet
sĩ ħ ħĩ ħ ħĩ ħ ħĩ
at farten nĩ ħ ħĩ ħ ħĩ
forsteining.

Det rĩ ħ ħĩ
interregnum

mellom to skrik.

63

[Page 62]
De finnes
sĩ ħ ħĩ ħ ħĩ. De

stavrer seg gjennom
vinterskogene
i det matte lyset fra
bein.

Det som ligger
og hviler
i dem,
er lett. Det er

amusant.

Eventyrene
helt
avfolket.

Solen kald nok
til at de fi ħ ħĩ ħ ħĩ
om dagen,

nĩ ħ ħĩ ħ ħĩ vi arbeider med ħ ħĩ ħ ħĩ
utrydde dem.

64

[Page 63]
Hjemreise,
ikke til knokkelen, men til

rommet

inne i knokkelen,
likestilt
med istapp

og protuberanse.

65

[Page 64]
Vi stĩ ħ ħĩ ħ ħĩ stille.
Vi blir mindre
enn vĩ ħ ħĩ ħ ħĩ egen

identitet.

Innskriftene
slettes,
og er gyldige
di ½r.

Veiene
fi ½rer bort fra
oss.

Speilet
speiler
en stor tom
prosess

66

[Page 65]
Sni ½flatene
opplyst av svekket
gr ½dighet.

De di ½de sparker fra
inn i det
ubebodde. Li ½ypene
ligger der.

Vi synes nesten
ikke
lenger.

[Page 66]
(No text was detected in the image.)

=== Gravgaver%20%20fragmentarium.yaml ===

[Page 1]
GRAVGAVER

[Page 2]
Tidligere utgitt:

Skyggen av urfuglen. Dikt 1977
Etter oss, tegn. Dikt 1980
Forsvinningspunkt. Dikt 1981
Reni ½ Char: Raseri og mysterium. Gjendiktninger 1985
Det ti ½lmodige. Dikt 1987

16267
BAMBLE BIBLIOTEK
AVD. HERRE
3912 HERRE

[Page 3]
Tor Ulven

GRAVGAVER
Fragmentarium

[Page 4]

i 1/2 Gyldendal Norsk Forlag A/S 1988

Printed in Norway

A.s Reistad Offset, Oslo 1988

Omslagsdesign: Kari Helene D i 1/2 hli

Omslagsfoto: Sigrid Aaron i 1/2 s

ISBN 82-05-17782-1

[Page 5]

Hver dag g i 1/2 ende opp i 1/2 fem tusen to hund-femti rester av kylling, tre hundre saue i 1/2 r, et ubestemt tusenall pottesk i 1/2 r, et dusin forfalskede terninger, en p i 1/2 -fugl, seks hundre og tretten muslinger, en pose med kobbermynter, to hundre og femti h i 1/2 r b i 1/2 r ster, fragmenter av en kongelig hjelm, et marsvinskjelett, en keramikkovn, rester av en mur, atskillige havskilpadder, et verksted for pipehoder, samt tall i 1/2 se andre ting, hver dag, uten i 1/2 vite om d i 1/2 t der nede under dem, under surret av stemmene deres og dameskoenes klaprende h i 1/2 ler.

En dato. For eksempel den 22. november 1953. Denne dagen, eller snarere kvelden (lokal tid) da Arturo Toscanini dirigerte NBC Symphony Orchestra i Tragische Ouver-t i 1/2 re av Brahms. Han dirigerte utvilsomt ogs i 1/2 andre verker, men p i 1/2 den platen hvis gullomslag n i 1/2 (et allerede for-eldt n i 1/2) lyser foran meg, finnes fra denne konserten ute-lukkende inngravert de 14 minutter og 7 sekunder det (i f i 1/2 lge coveret) tok Toscanini i 1/2 frem f i 1/2 re dette stykket, kanskje Brahms? dystreste og mest ub i 1/2 n n h i 1/2 r lige (ved si-den av passacaglia-satsen i 4. symfoni), hjem s i 1/2 kt av despe-rate marsjrytmer, uthult av truende pauser, som i det lum-re b l i 1/2 m i 1/2 r ket mellom to tordenbrak, eller n i 1/2 r en eksploder-ende bygning er p i 1/2 nippet til i 1/2 rase sammen, men enn i 1/2 henger der et i 1/2 yeblikk, uvisst hvor lenge, f i 1/2 r den synker langsomt som en luksusheis ned i et hav av st i 1/2 v som skum-

5

[Page 22]

klokken som avbr i 1/2 t, han hadde tenkt p i 1/2 hvordan det ly-der inne i vognen, som om bjellen beveger seg raskt forbi toget, ikke omvendt, med et underlig synthesizer-aktig glissando, mens da, i bilen, bare et t i 1/2 rt og rotfast kling kling, mens han sto foran den nedsenkede r i 1/2 d- og hvitstri-pete bommen og ventet (og kjente hvordan varmen tiltok igjen da luftstr i 1/2 mmen fra vinduene opph i 1/2 rte), mens det lange godstoget, frysevogner, biler, trelast, containere, tall- og bokstavkoder, navn, forkortelser (INTERFRIGO, CTC, LINJEGODS) passerte, som var det en tegntrans-port ogs i 1/2, en metafor; historien fra en eller annen gresk ferie i 1/2 y, de hadde sett ulykken p i 1/2 en smal og ukring vei, en motorsyklist overkj i 1/2 rt (og drept) av en bil p i 1/2 lakkert ordet META?OPA, alts i 1/2 transport, med store bokstaver, knust av metaforen, en grotesk historie; Paul Celans dikt

EIN DR i 1/2 HNEN: es ist

die Wahrheit selbst
unter die Menschen
getreten,
mitten ins
Metaphergestillber

tenkte han på ni, etterpå. Men den gangen var det bare
drifnet av toget, et godstog rett og slett, som hamret for-
bi frontruten, fordreid av laminatglassets krumning ved
ytterkantene, og den stillelyden av den elektriske
varselklokken; i hans re, på det tidspunktet, måtte klan-
gen ha minnet om en kirkeklokke, og drit igjen fikk ham til
å se, virkelig se, på skjelettet. I likhet med nesten alle detal-
jer man ser omigjen og omigjen hver dag, med vanens ut-
vannende blikk, var det nærmest sunket inn i bilinteriøret,
lik en prikk i et pointillistisk maleri, på linje med den in-
struktive figuren på gearspaken, det hollandske klistre-

22

[Page 33]

Slik sluttet utkastet, gitt opp for mange år siden. Under-
lig å se det igjen, en lites bit, lik de alltid ufullstendige funne-
ne han selv gravde frem på, en historisk roman uten begyn-
nelse og slutt.

Et slags teater som lå helt i mørke da teppet gikk opp.
Man fikk aldri se hele scenerommet på ån gang, men plut-
selig blaffet en spotlight som traff et bord med krøllete
og flekket hvit duk, kakerester og svarte på på en silvt al-
lerken, en veltet mer, en krittpipe som ble fordoblet i
et gullfat, en bukett orkidéer, en levende, fuktig snegle.
Til å drysset inn i lysflekken fra mørket, av av ånn
eller kastanje. Kanskje falske, av den typen man kan se i
utstillingsvinduer (slik i klesforretninger) om hsten.
Lyskas teren sluktes pått, men falt lyset, noen sekun-
der, på et bord med melkekartonger, eggeskall, pådskor-
per og engangslighter. Siden fikk man også se, blant an-
net, det forvitrede hodet av en antikk marmorskulptur
med oppsperret munn (skrik fra mørket), et par fatter som
satte spor i fuktig sand (lyden av brenninger), en hnd som
kjrtegnet et nakent kvinnebryst mens regndriper falt på
det (fjernt tordenbrak i bakgrunnen), et utmagret manns-
ansikt, vridt som en trestamme av skrekk, stumt, gapen-
de, på scenen igjen ble liggende i mørke, og det raslet som
om noen gikk gjennom hauger av vis sent på, eller pa-
pirer:

Å vil han grave dem opp, blir han skuffet. Hva jorden
har drukket, er svunnet og tapt.

Å dag, som jeg hater med bitrere hat enn alle de dager
jeg levde! Å natt med din reddsomme fest, da jeg fikk min
grufulle byrde på re!

33

[Page 69]

men i tilfeldig orden. Det forekommer uhyre sjelden at
man finner komplette fossile skjeletter av mennesker, selv

fra i 1/2 vre paleolitikum, og funnene blir mer mangelfulle jo lengre man graver seg tilbake i tiden, slik individets erind-
ringer blir fi 1/2rre jo lenger tilbake det forsi 1/2ker i 1/2 huske.

En li 1/2rebok i semantikk forteller at det moderne franske ordet for 'hode' kommer fra det latinske *testa*, som betyr 'leirkrukke', og at ordet opprinnelig var et uttrykk for folkelig humor og ironi, men at parodien etterhvert for-
trengte det seri 1/2se ordet fullstendig, slik at denne nye be-
tegnelsen i sin tur fikk en helt ni 1/2ytral klang.

Cranium betegner et funn av det fullstendige kraniet, *calvarium* er en skalle hvor underkjeven mangler, *calvaria* en hjerneskinne uten ansiktet, og *calva* sti 1/2r for det minima-
le funn, kraniekalotten. Betegnelsene er hentet fra det di 1/2de spr 1/2ket latin.

I dette museet kan man se en neolittisk *calva* som er tydelig slitt langs de uregelmessige kantene, og sannsynlig-
vis har vi 1/2rt brukt som en slags ski 1/2l, for eksempel til i 1/2 drikke vann av, som en i 1/2se. Fi 1/2rst var denne skallen altsi 1/2 fylt med hjernemasse, si 1/2 med vann, si 1/2 med jord, og si 1/2 med luft, som om disse suksessive formene for materie var likestilte, like velkomne, like gyldige. Inntil et visst tids-
punkt var det noen som tenkte under denne kraniekalot-
ten, et menneske, en som kunne si sitt eget navn, men som ni 1/2 mi 1/2 nevnes utenfra, redusert til gjenstand.

Pi 1/2 overflaten av alle skaller finnes de takkede si 1/2mmene, suturene, som om kraniet ogsi 1/2 fra fi 1/2rst av var en samling ski 1/2r, en knust krukke fi 1/2yd sammen for i 1/2 fylles med et jeg, og siden ti 1/2mmes for det igjen; kraniet som en relativt

69

[Page 72]

traktater eller samlede verker som fortalte at alt, en dag, skulle bli sant, skj 1/2nt og godt; det sto alltid til disposi-
sjon, og ni 1/2r han tok det vekk fra i 1/2yet, hadde verden sam-
me farver som fi 1/2r. Men, i alle fall, han hadde bare hatt hendene i 1/2 grave med, og si 1/2 fanatisk var han ikke. Han hadde derfor ikke hatt noe annet i 1/2 gj 1/2re enn i 1/2 kripe til-
bake til utgangspunktet ved den solbeskinte muren, hvor (det slo ham ni 1/2, etterpi 1/2) den svakt vaggende skyggen av li 1/2nnetreet, med vimrende lysflekke i, mi 1/2tte ha flyttet seg litegrann mens han var borte, selv om han ikke kunne ha sett det med det blotte i 1/2ye, hvis han altsi 1/2 i det hele tatt hadde tenkt pi 1/2 det da, og ikke bare ni 1/2. Bladet hadde han tross alt tatt med seg. Han hadde lest noe, noe som alt var glemt,

Klokken var nesten ett. Det kunne vi 1/2re brevskriveren som hadde sett annonsen og ringte istedenfor i 1/2 holde seg til annon-
sespalten.

Det satt en kvinne inne i den halvmi 1/2rke stuen, en kvinne som antagelig hadde vi 1/2rt vakker for tyve i 1/2r siden, men som ni 1/2 var sterkt falmet.

Hvem var han? Hvordan hadde han falt uti? Hvorfor sto

det en politibil på ½ veien? Og hvem var den høylye, blonde mannen som hjalp den unge piken av toget og bort til politibilen?

Hele ansiktet lignet skremmende på et dødningsbode, og inntrykket ble forsterket da hun smilte og blottet en rad med gule, lange og glisne tenner. Hun var kledd i en sort kjole under en sort kappe, og båret kjolen og kappen var skitten og slitt. På bena hadde hun et par utgåtte tights.

72

[Page 95]

for bildet) mens hun freste noe, antagelig et skjellsord, og endelig gikk videre, inn i den antikke tragedien (hvilket det sannsynligvis var), og kameraet viste hvordan båret l-gene på steen hislende innover stranden, og sporene etter fittene hennes, kneavtrykket og gropen etter den gravende hønden ble mer og mer utvisket for hvert båret l-geslag, de lste opp kanten av minnet også, for hun husket ikke mer, selv om de sikkert var blitt kvitt jernskrotet og hadde kjørt hjemover igjen med en tom tilhenger som spratt klapprende over hullene i veien, bumpet sivelevannet ut av dem, og lenge etter at bilen og tilhengeren var borte, måtte det brungule vannet ha fortsatt i sive sakte tilbake i hullene.

16 MAI 1970, 23.4.71, 10 APR. 1972, 7.3.73, 4 FEB. 1974, 27 DES. 1974, 15 NOV. 1975, 7 OKT. 1976. På l- l- nekortet, en roman uten handling, dager da alt kunne ha skjedd.

Andre ganger er det innlysende hvorfor du husker det du husker, fordi du erindrer med begjæret mer enn med intelligensen, som den kvinnetorsoen, eller snarere underkroppen (magen, hoftene, lrene), liggende på siden, iført en hvit nylontruse som rynket seg litt ved strikken, og skinte silkeaktig, et bilde i overveldende format (2 x 1,5 meter, minst) i forhold til motivet, fotorealistisk, man kunne se hver rynke i navlen, fullstendig uvirkelig, altfor stort, altfor illusjonistisk malt; ikke tilfeldig at det var akkurat døt motivet han husket, siden resten av utstillingen var glemt, bortsett fra akkurat disse kvinnelige formene, som ikke var av denne verden, fordi de lignet altfor mye, liksom det skulle vært en av brødrene van Eycks engler, avkledd sin smykkebehengte kjortel. Og speilet. Speilet som hang i den halvmåke gangen, ved en avsats i den

95

[Page 113]

NOTER

(s. 31): Vil han grave dem opp . . . Aiskylø?: Orestien.
(ib.): l l, dag, som jeg hater . . . Sofokles: Elektra.
(ib.): Snart skal hun i dødens . . . Evripides: Medea.
Alle fra boken Greske tragedier, oversatt av P. l stbye.

(s.68): En tommelfingernegl . . . Fra Store Norske Leksikon, art. 'negl'.

(s. 93): ï½Nettopp da skal etruskernes hï½rfi½rer . . .ï½ Plutarchos: Livsskildringer med sammenligning, oversatt av Henning Mi½rland.

[Page 114]

The image contains no legible text. It is a predominantly white surface with a few small, scattered, non-textual smudges near

=== Nei%20ikke%20det%20%20historier.yaml ===

[Page 1]

Nei, ikke det

[Page 2]

TOR ULVEN

Tidligere utgitt:

Skyggen av urfuglen. Dikt 1977

Etter oss, tegn. Dikt 1980

Forsvinningspunkt. Dikt 1981

Renï½ Char: Raseri og mysterium. Gjendiktninger 1985

Det ti½lmodige. Dikt 1987

Gravgaver. Prosa 1988

Sï½ppelsolen. Dikt 1989

[Page 3]

T O R

U L V E N

Nei, ikke det

HISTORIER

NB Rana

Depotbiblioteket

GYLDENDAL

NORSK FORLAG

OSLO

[Page 4]

ï½ Gyldendal Norsk Forlag A/S 1990

Printed in Norway

A.s Reistad Offset, Oslo 1990

Omslag: Clas Hansen

ISBN 82-05-19007-0

[Page 5]

GULL, VINTER

For eksempel kunne jeg begynne med tujaen
der den stï½r og rokker i vinden; en slags grï½nn,
konisk mopp av bar. Det lille treet vipper elastisk som en punchingball, eller kanskje som visse typer leketï½y festet til springfjï½rer, men mer kapisï½st, mindre mekanisk (nomadene: de knusktï½rre, kvasete buskene som bli½ser gjennom ï½rkenen sammen med sanden og stï½vet, hekter seg fast i en trestamme, hopper videre som klovnete skjeletter av filleballer). De har helt forskjeli-

ge mĩġ½ter ĩġ½ rĩġ½re seg pĩġ½ i vind, sĩġ½rlig svak vind:
de smĩġ½ bartrĩġ½rene oscillerer slik at toppen beskri-
ver en slak bue, eller kanskje en sirkel (hvis vin-
den kommer fra flere hold), mens frukttĩġ½rne
(ihvertfall nĩġ½, om vinteren) bare flimrer med de
tynneste kvistene, det ligner tentakler eller fiġ½le-
horn, kanskje pĩġ½ sjĩġ½dyr, eller insekter, men stam-
men og de tykke greinene forblir mer eller mind-
re urĩġ½rlige. Hvis jeg bare kunne beskrive haven
slik den ligger nĩġ½, uten noen historie, omtrent
farvelĩġ½s, tresnittaktig, nesten helt svart og hvit,
bare formidle synet av haven, ikke noe annet,
som om jeg var et hjerte- og hjernelĩġ½st ĩġ½ye, som
om jeg var et videokamera av ord. Fotografiet,

5

[Page 17]

TREKNING og Lĩġ½RDAG, med store typer, svart
pĩġ½ kanarigult. Men jeg kan ikke. Noe annet har
meg i sin makt. I det grunne, men mĩġ½rke van-
net kan jeg nĩġ½ se uhyret av gull funkle, de leppe-
aktige kantene langs munnen rĩġ½dglinsende, de
spisse tanngardene som skilles av det digre, for-
slukne gapet, gapet en naken skikkelse styrter
ut av, en mann av gull, som man kunne tro flyk-
ter fra sin egen skrekk, fra kapitalismens griske
monster, eller fra selve tiden, men som i sitt byks
av urĩġ½rlig panikk ikke redder seg fra noe, bare
forblir der, skinnende i mĩġ½rket av fullkommen,
uhjelpelig ro, et avbildet mesterverk av gullsmed-
kunst, stjĩġ½let, omstĩġ½pt, ĩġ½delagt for lenge siden,
trĩġ½sterikt i sin utilgjengelighet, der nede i det
grunne, svarte isvannet, omgitt av den kakete,
klisne senvintersnĩġ½en som er grĩġ½net av eksos og
sotpartikler, ikke hvit, ikke ren, ikke tom.

2. Ulven

[Page 18]

SPILL

Grusen, eller den hardtrampede jorden, den
tilhĩġ½rte en tĩġ½rkeplass, rett og slett, tom for vas-
ketĩġ½y den dagen; de blĩġ½ (eller gule eller grĩġ½nne)
plastsnorene hang i slakke buer, som pĩġ½ et instru-
ment nĩġ½r strengene skrus lĩġ½s, mellom to stati-
ver, grĩġ½ jernrĩġ½r av form som ubrukte heftestifter
stukket ned i bakken, og det var disse stativene
de hadde brukt som mĩġ½l (uten keeper) i en klos-
sete etterligning av fotballspillet, med sterkt redu-
sert bemanning, dette anstrengende og gledeslĩġ½se
spillet han aldri hadde forstĩġ½tt vitsen med. Den-
ne varianten nĩġ½rmest en slags driblekonkurranse
full av seige, rykkende og sparkende ben som
filtret seg irriterende i hverandre, som uavlatelig
lĩġ½ste seg i anatomiske blĩġ½knuter mens lĩġ½rballen
spratt unna og ble fanget av en tredje (eller fjer-
de eller femte) spiller, som eventuelt sparket den
i mĩġ½l, det vil si gjennom den selvfiġ½lgelig nettlĩġ½-

se portalen som jernri½rene utgjorde.

(Zenet ble spilt pĩ½ et brett med tredve ruter, men ettersom reglene er gĩ½tt tapt, vet man ikke hvordan. Under Det Gamle Riket disponerte hver spiller syv brikker, som ble redusert til fem under Det Nye Riket, da spillet hadde fi½tt en religiĩ½s betyd-

18

[Page 29]

ne, for den saks skyld dagene etterpĩ½ fullstendig utvisket; bare omigjen og omigjen, en filmbit som spoles tilbake og vises, spoles tilbake og vises, som nĩ½r etterforskere leter etter et spor, dette i½yeblikket da han rundet hushjĩ½rnet halvveis, brĩ½stoppet (liksom han stĩ½tte mot et usynlig rekkverk foran en dyp sjakt) og fikk se de to mennene akkurat idet de dekket den ikke lenger levende arbeideren med ullteppet.

(Ifĩ½lge dem var bildet pĩ½ sett og vis likeverdig med virkeligheten, og derfor kunne statuer bli levende. Man ga dem liv gjennom i½pningen av munnen, samme ritual som ble brukt pĩ½ mumiene. I mastabaens offerkammer ble det pĩ½ en steinplate gravert et bilde av den dĩ½de sittende foran et bord med overdĩ½dige retter. Om presten forsi½mte sine plikter, si½rget scenene fra hverdagslivet pĩ½ gravens vegger for den dĩ½des behov. Bi½nder si½r og hi½ster, tjenere baker brĩ½d, kvinner vever lintĩ½y, og alt dette blir til virkelige brĩ½d og virkelige klĩ½r.)

[Page 30]

GLEDEN VED LANDSKAPET

Det er om ettermiddagen. Mot den blasse, disige og skyede himmelen lyner en klynge svĩ½re, ribbede eiketri½r, negativt, i svart, synsnerver amputert for sitt grĩ½nne i½yeeple, med snĩ½ bli½st inn i stammenes barkfurer og greinklĩ½ftene, to stammer i matt speiling (grumset til med isklumper, pinner og steiner), ved siden av skyggebildene av de tre barna som sklir pĩ½ isen, eller rette-re sagt, den ene som sklir (hvit stripe) og de to andre som ser pĩ½, gutten (en pike stĩ½r ved siden av ham) med hendene i lommen, antagelig for i½ varme seg; tri½rnes speilbilder ubevegelige (bare i ekstremt sterk vind ville man kanskje se dem pendle tregt over den blanke flaten, liksom de var undervannsplanter eller ri½tne stokker fastklemt i mudderet), mens barnas skygger fremstĩ½r virrete og ustadige, og man vet at de snart vil bli borte, mens bildet av trestammene vil forbli i den bli½grĩ½ isen, inntil det svertes inn i mĩ½rket nĩ½r den korte dagen er over. Snart, men ikke ennĩ½. Kjerre- og vognhjulene har skĩ½ret gjennom det tynne, lintĩ½ysaktige snĩ½floret med parallelle, rustbrune striper; mellom dem er snĩ½en kratret til av menneske- og hesteko, slik at veien en-

[Page 52]

snekket seg i½rv i½kent innp i½ dem, skulle ha langet ut med hyrdestaven i et rasende slag, s i½ret eller drept en av svanene og skremt opp de to andre, hvis skrik han siden ville h i½re fjerne seg mer og mer.

[Page 53]

GITT

Gitt et i½ye, et i½ye som er i½pent allerede fra f i½dselen av (til forskjell fra visse dyr (hunder, mus, katter, rotter) som er blinde, som har en tynn hinne av hud over i½yet i flere dager, tilogmed uker, etter f i½dselen), dette i½yet som umiddelbart, ved hjelp av sine tapper og staver, ser noe ingen siden husker: det aller f i½rste, r i½ synsintrykket (som likevel, visstnok, kan gjenkalles ved hjelp av hypnose, men blir glemt igjen s i½ snart hypnosen er opphevet) av smertende lys, som regel, i v i½re dager og v i½rt samfunn, (som det heter, liksom vi eide v i½re dager og v i½rt samfunn), p i½ et sykehus, bare i en annen avdeling enn der hvor de d i½ende mister synssansen (i spesialiserte tilfeller: terminalavdelingen), omgitt av en for et ikke-kyndig i½ye nesten identisk teknologi. Gitt dette i½yet, som i seg selv, lik et speil, mottar alt synlig uten i½ bevare det, i seg selv tomt, uten intelligens, uten erindring, transplant i½rbart fra et individ (av samme art) til et annet, som vil motta, selv gjennom en livslengde godt under gjennomsnittet, p i½ tredeve eller f i½rti i½r, milliarder av bilder (regnet for eksempel for hver gang blikket skifter posisjon eller fokus);

53

[Page 60]

til en tilfeldig fremstrakt h i½nd, en ansiktsl i½s sykepleierskes engleh i½nd; for englene man m i½ter s t i½r ikke omgitt av en nordlysaktig nimbus ved den lidendes side og er i½ndelige, de har hender som ikke renner bort i en lysfleck n i½r man tar etter dem, de er taktile, korporlige engler, og de d i½r, f i½r eller siden; p i½ kirkeg i½rden ligger englene og r i½tner. Hva har jeg lest et sted, at bildet av englene, s i½rlig vingene deres, skal v i½re utviklet fra synet av rovfugler, eller fra forestillingen om harpyer, at englene er forvandlede uhyrer? Det upersonlige igjen n i½. Gitt dette i½yet, som ser det f i½rste, grove, postnatale lyset, s i½ gitt ogs i½ et visst tidsrom, langt eller kort, hvor i½yeeplet kan beveges med bestemte muskler, i½yelokket i½pnes og lukkes, hvor pupillen kan utvide seg og trekke seg sammen, s i½ gitt ogs i½ i½yeblikket f i½r det siste blikket, i½yeblikket da m i½rket fra f i½r f i½dselen m i½ter m i½rket fra etter livet, som om eksistensen var en omvendt tunnel, en tunnel av lys, en unntakstilstand av synlig-

het, mens mĩ½rket straks etterpĩ½ nĩ½rmer seg og lukker fra begge sider, liksom parentesen av lys var tom, liksom det leselige i den var skrevet med et usynlighetsblekk som ikke lot seg fremkalle igjen.

[Page 61]

SELVBIOGRAFI

... ikke inne i selve boligomrĩ½det, men i en stor villa i utkanten, slik at vi faktisk hadde byen pĩ½ den ene siden av huset (nedenfor, i lavere terreng) og landet pĩ½ den andre, det vil si store vinmarker som min far, Aemilius Cinnus, eide (jeg kan ennĩ½ hĩ½re hvordan vintervinden fikk det tĩ½rre vinlĩ½vet til ĩ½ rasle), og de vidstrakte beitenene, der store saueflokker foldet seg langsomt ut og trakk seg langsomt sammen, under oppsyn av skjeggete gjeterer som stundom spilte sin barbariske, men koglende musikk pĩ½ flĩ½yter og trommer, rundt et lite bĩ½l, om kvelden.

Min far prist ofte den rustikke levemĩ½ten, og sa at det enkle landlivet som var godt nok for romerfolkets barske aner, det var ogsĩ½ godt nok for oss. Selv var han foruten bonde ogsĩ½ kjĩ½p-mann, og handlet med en rekke varer, blant annet korn, vin, ull, tĩ½yer og farvestoffer. Min mors opphav var av noe enklere slag, om sant skal sies (det ble sogar hvisket om at hun opprinnelig stammet fra frigitte), men hennes familie hadde ogsĩ½, ved megen flid og strev, oppnĩ½dd stor velstand. Jeg har foruten to sĩ½stre ogsĩ½ to brĩ½dre, den eldste av dem kom til ĩ½ overta forret-

61

[Page 72]

ROLIG Nĩ½

Toi dans cette enigme: le
silence en ville est comme
le silence en mer ou en fi½ret.

EMMANUEL HOCQUARD

Der stopper han nĩ½, tilsynelatende umotivert, trekker den ene hĩ½nden ut av lommen og lar den vĩ½re litt mer spent, eller avventende, enn om den bare hadde hengt slapt ned fra skulderleddet, som om det gikk en usynlig hyssing fra bakken opp til hĩ½nden, en trĩ½d dratt ned (slik at armens bevegelse fi½lger) i et hull, langs kanten av en usynlig malje (som for skollisser), han bĩ½yer hodet, med en antydning peristaltisk bevegelse nedover (som om ryggraden var en vĩ½rkald orm) til selve ryggen, som han imidlertid retter opp igjen, mens han prĩ½ver ĩ½ se bakover, i retning bebyggelsen, uten ĩ½ vri kroppen for mye, later det til; deretter putter han hĩ½nden i lom-

men igjen, og blir st̃i½ende med runde skuldre og hodet fremstrakt, omtrent som ñi½r en skilpadda ser nedover fra et h̃i½yt punkt, men uten skilpaddens lange hals. Han stirrer p̃i½ hansken. Det

72

[Page 89]

men ogs̃i½ som voksne, for eksempel maneter, og denne gjennomsiktigheten er fullstendig umenneskelig, den transparente kropp tilh̃i½rer ikke menneskelig fysiologi i det hele tatt; selv en gjennomsiktig bavian eller sjimpanse ville ṽi½re en monstri½sitet. Han later ñi½ til i½ stirre mot havnen, der selve havet er usynlig i h̃i½stm̃i½rket, mens kaiene, lagerskurene og de fi½ skipene ligger mer eller mindre opplyst av omvekslende hvite og gule lyskastere, og jibben p̃i½ en av verftets (p̃i½ denne tiden) ubevegelige kjempe kraner rager flombelyst opp som en trapeskunstnermast fra det svarte. Det er stadig like uvisst hva han egentlig gj̃i½r i dette folketomme kontorbygget, men av den ur̃i½rlig stirrende, ñi½rmest meditative, ikke lenger nerṽi½se, holdningen hans, virker det nesten som han s̃i½kte den samme stillheten, den samme freden, som han tidligere kan tenkes i½ ha s̃i½kt i skogen, og det er teoretisk sett mulig at han akkurat ñi½ tenker p̃i½ hvordan den samme geologiske grunnen b̃i½rer havet og skogen, samt byen mellom dem, og hvordan det dypt under fjellgrunnen igjen hvirvler, bobler og koker av flytende mineraler med en temperatur p̃i½ tusen grader: magmaen, og at denne kolossale ildm̃i½rjen vanligvis ikke synes i det hele tatt, slik at det kraftige lyset fra den er jevngodt med m̃i½rke.

[Page 90]

UDATERT

Tett i nesen. Igjen et av disse kulerunde valgene: ṽi½kne frysende eller tett i nesen, med radiatoren av eller p̃i½, med skjelvinger eller pustevansker. Gudskjelov var han igjen sṽi½rt usikker p̃i½ datoen, siden det ñi½ var lenge siden trygden hadde kommet (og den kom alltid omkring den 20. i m̃i½neden, men bare omkring; det kunne like gjerne ṽi½re den 19. eller tilogmed den 18., i noen tilfeller (foran enkelte h̃i½ytider) endog tidligere; en sjelden gang ogs̃i½ senere, alts̃i½ den 21. eller 22.), men dessverre var han noks̃i½ sikker p̃i½ m̃i½neden, som m̃i½tte ṽi½re oktober. Det var overfl̃i½dig i½ st̃i½ opp og se ut av vinduet, det var ogs̃i½ ñi½dvendig; denne merkelige trangten, eller nesten behovet, driften, begj̃i½ret, etter i½ se ut av vinduet; kunne man virkelig tenke seg et menneske s̃i½ lite nyfikent at man kunne stenge det inne i et rom (med vindu), uten at mennesket fi½r eller siden, hvis det bare var fysisk og mentalt i stand til det (men han hadde h̃i½rt om

en mann, tilogmed en vaktmester, som bare klarte
i̇½ sitte midt i rommet, eller lengst mulig vekk
fra vinduet, nĩ½r han befant seg oppe i en hĩ½y-
blokk, derfor var han ogsĩ½ vaktmester i en lav-

90

[Page 117]

han ville vĩ½kne frysende istedenfor tett i nesen,
fi½r han la seg ned pĩ½ madrassen, bredte hestedek-
kenet, denne anakronismen, over seg, mens han
tenkte pĩ½ at omformingsprosessen var i gang,
selv om det ennĩ½ ikke, nĩ½r han igjen vĩ½knet,
ville vĩ½re noen synlig gulfarve pĩ½ bladene, men
at det inne i dem, og i stilkene, i bladenes cel-
ler, foregikk en langsom forandring som fikk
klorofyllet til i½ forsvinne, en for det blotte i½ye
usynlig prosess, som ville fortsette under hans
sĩ½vn, mens grenene, eller deler av dem, stadig
slepte ned i elvestrĩ½mmen, fordi det hadde reg-
net mye og vannstanden var hĩ½yere enn vanlig.

[Page 118]

DET

Det var hvem som helst, den kvelden. Det li½
i sengen, ventet pĩ½ en som ikke kom, lyttet til
et styrtregn, en gang pĩ½ sensommeren, et eller
annet i½r. Det hĩ½rte det jevne bĩ½rsteaklige krasse-
let av regnstrĩ½ler mot taket, det lysere suset av
dusjen mot trĩ½rne i hagen (det visste at bladene
bĩ½yer unna og fjĩ½rer tilbake under slaget fra
drĩ½pene, uten i½ kunne hĩ½re det), den surklende
og gurglende lyden av regnvann som skranglet
ned gjennom sinktakrennene for i½ gulpe ut av
i½pningen ved bakken, slik i½lflasker skummer
over, og, nĩ½rmest veggen, klirringen av li½se regn-
drĩ½per mot vinduet, som kuler i en rangle. Det
var hvem som helst, bare en kropp som li½ utstrakt
i sengen, en gang pĩ½ sensommeren et eller annet
i½r, litt svett i armhulene og langs ryggen, to i½rer
pĩ½ et hode, vendt mot uvi½ret lik en mikrofon
noen ventes i½ snakke inn i, eller en dĩ½vblinds
hĩ½ndflater strakt ut for i½ skrives i med fingeren.
Men det kommer, tenkte det, ikke noe ord, ikke
noe tegn, bare regn, et jevnt monokordisk brus,
som om mĩ½rket selv var blitt hĩ½rbart, og det
tĩ½rre, vev-aktige mĩ½rket i soverommet drev sak-
te inn i mĩ½rket der ute; det kunne like gjerne

118

[Page 121]

TRE i½RKENVANDRINGER

(Under motorbrĩ½lene) freset av bilhjul gjennom
snĩ½sĩ½rpen, lik lyden av svovel som flammer opp,
de mĩ½rke stripene med blotlagt asfalt (svart,
glinsende som ryggen til en skogsnegle) og utyde-
lig avtrykte dekkmĩ½nstre, det klissete slapset,

grī½tet og purī½aktig som farvelī½s eplemos (vī½ten vandret osmotisk inn i de uimpregnerte lī½rstī½vle-
ne; han burde tatt gummistī½vler, men pī½ det tidspunktet var det for sent i½ dra hjem og skif-
te), de oppkjī½rte sporene etter bilene og bussene (bredere), med konvekst linseformede eller rektan-
gulī½re felter av hvitt sludd i midten, sluddet som tyngtet i svulmende puter pī½ grantrī½rne ved holde-
plassen, men ble vispet til sī½rpe i kjī½rebanen mens den piggete gummien brī½ytet seg gjennom snī½mudderet med en suksessivt glidende sprī½yt til hver side, som skip i sjī½en; aldri hadde han lagt sī½ nī½ye merke til alt dette som da, idet han kreket seg ned stigtrinet fra bussen, til de gra-
der at han ble stī½ende stille og stirre pī½ det hele lenge ut over det tillatte i½yeblikk, ogsī½ for i½ samle krefter, fī½r han begynte i½ traske, med mange innlagte pauser, lent mot trafikkskilt og husvegger, det ene kvartalet til sykehuset. Han

121

[Page 139]

dette. Det bli½ser ikke lenger. Stillheten er glo-
bal. Jeg kjenner nī½ en nī½rsynt, hetvinsaktig dī½sig-
het i kroppen, og jeg kan, her jeg nī½ stī½r, legge meg ned blant steinene for aldri i½ reise meg igjen, og etter en tid vil jeg fī½ samme grī½ farve som dem, samme avslepne form, ingen ville vī½re i stand til i½ peke meg ut som noe sī½rskilt i den stumme trengselen: ingen vil heller, noensinne, komme hit og se det jeg nī½ ser.

[Page 140]

(The image is a blank page with no discernible text.)

=== Stein%20og%20speil%20%20mixtum%20compositum.yaml ===

[Page 1]

STEIN OG SPEIL

[Page 2]

TOR ULVEN

Tidligere utgivelser:

Skyggen av urfuglen. Dikt 1977

Etter oss, tegn. Dikt 1980

Forsvinningspunkt. Dikt 1981

Renī½ Char: Raseri og mysterium. Gjendiktninger 1985

Det tī½lmodige. Dikt 1987

Gravgraver. Prosa 1988

Sī½ppelsolen. Dikt 1989

Nei, ikke det. Historier 1990

Fortī½ring. Prosastykker 1991

Avlī½sning. Roman 1993

Det verdilī½se. Dikt i utvalg (Den norske Lyrikklubben) 1993

Vente og ikke se. Historier 1994

[Page 3]

Tor Ulven

STEIN OG SPEIL
mixtum compositum

NB Rana
Depotbiblioteket
GYLDENDAL NORSK FORLAG i 1/2 OSLO

[Page 4]
i 1/2 Gyldendal Norsk Forlag A/S 1995

Printed in Norway
Norbok as, Oslo/Gj i 1/2 vik 1995
Sats: Typografisk a.s, Oslo 1995
Omslag: Aud Gloppen

ISBN 82-05-23288-1

[Page 5]
UTSTILLING I
(utkast til minnesmerke)

Monumentet er et monument over sin egen glemsel.
Og fi 1/2 r mening fi 1/2 rst ni 1/2 r det ikke finnes noen som kan gi
det mening. Det er steinen du holder i hi 1/2 nden. Som du
aldri ni 1/2 r inn til. Bare speilet viser alltid riktig tid. Ni 1/2 r
steinen speiler seg, er det ikke av forfengelighet. Speilet
ri 1/2 per alt, steinen ingenting. Som stein og speil er det du
helst vil vite.

5

[Page 8]
MELLOMSPILL I

(diktatur: kri 1/2 nike)

Den gangen, i nedgangstidene, falt vi fra hverandre og
lette oss istykker: to kravlende, li 1/2 shender glefset tannli 1/2 st
etter et forbiflagrende i 1/2 re, en tunge eller tre siklet pi 1/2
i 1/2 yet, det blinde kneet snuste mot en rompe som ikke
lenger kunne logre, bare tenke, kinnet sov i ankelens
vugge inntil sparket vi 1/2 knet, overrumplet av harde bryst-
vorter li 1/2 fte ryggen skulderbladene over hodet, hofter
dunket pendelaktig mot sin klokkekasse eller sin likkiste
for i 1/2 bryte seg ut. Og hvis hunden var heldig ni 1/2 r den
slikket den halve dialogens munn, ville den mellom ten-
nene finne gammel smak av et kj i 1/2 nn like fremmed for
den som ytringsfriheten. Men ni 1/2 er det nesten bare kj i 1/2 -
terne igjen, og de har funnet tilbake til sitt gamle ford-
ringsli 1/2 se og harmoniske liv, som hele vesener, i pakt med
allnaturen.

8

[Page 9]
KONSERT I
(nocturne i 1/2 lectrique)

Fredagsnatt og vinduet pi 1/2 gli 1/2 tt. Der ute (uvisst akku-
rat hvor) har noen skrudd opp stereoanlegget. Antagelig

en fyllefest på $\frac{1}{2}$ gang. All diskant og mellomtone er borte, og med det melodien. Bare bass og trommer dunker og dunker hit: et kunstig hjerte i nattens kropp. Og jeg husker hvordan det var å $\frac{1}{2}$ ligge med hodet mot et bryst (et kvinnebryst, nå $\frac{1}{2}$ sant skal sies) og lytte, og det var det viktigste hjertet som slo.

9

[Page 10]
FORESTILLING I

X Jeg er helt utslitt.

Y Jeg også $\frac{1}{2}$. Vi går $\frac{1}{2}$ og legger oss med å $\frac{1}{2}$ n gang.

X Tenk om vi kunne ligge begravd i hverandre. Da ville vi $\frac{1}{2}$ re sammen for alltid. Og aldri gjenoppstå $\frac{1}{2}$ til ensomheten inne i individet.

Y Du med dine evinnelige graver. Jeg kunne $\frac{1}{2}$ re gravid med deg, og nå $\frac{1}{2}$ r du ble $\frac{1}{2}$ dt, ville du $\frac{1}{2}$ re uthvilt. Og så $\frac{1}{2}$ videre.

10

[Page 11]
UTSTILLING III
(skisse)

Mygg d $\frac{1}{2}$ d i givakt. Hvit vinduskarm. Vasen ved siden av. Billig. D $\frac{1}{2}$ rlig smak. Bilde av? D $\frac{1}{2}$ d uten pine. Som om naturen sto i givakt for kulturen. Ikke tilfelle. H $\frac{1}{2}$ pe at det varer lenge f $\frac{1}{2}$ r noen kommer med en v $\frac{1}{2}$ t klut og med et sveip river ned myggen. Som om den var et spinkelt, s $\frac{1}{2}$ rbart og k $\frac{1}{2}$ rt husdyr. Det stilleste i verden.

11

[Page 12]
MELLOMSPILL II

I natt gikk fire lystige mennesker forbi her. Jeg så $\frac{1}{2}$ dem fra vinduet. Dr $\frac{1}{2}$ yt middelaldrende, og p $\frac{1}{2}$ vei hjem fra julebord, kanhende. Den ene av kvinnene (folkelig h $\frac{1}{2}$ y-r $\frac{1}{2}$ stet, men if $\frac{1}{2}$ rt elegant pelshatt og pelsk $\frac{1}{2}$ pe) skled plutselig og r $\frac{1}{2}$ k overende, men reiste seg ganske raskt igjen, tydeligvis uskadet. Mannen hennes st $\frac{1}{2}$ ttet henne under armen da de vaklet videre.

I dag er det s $\frac{1}{2}$ ndag. De som passerer glir sakte forbi i det beske, inneklemt lyset fra novembersonnen, eldre ektefolk helst med noen meters avstand mellom seg. Stundom venter mannen, uten å $\frac{1}{2}$ snu seg, mens kvinnen tar ham igjen. De tr $\frac{1}{2}$ kker hull i det tynne hvite sn $\frac{1}{2}$ sl $\frac{1}{2}$ ret som la seg over veien i l $\frac{1}{2}$ pet av natten. Ingen skr $\frac{1}{2}$ ler. Ingen faller.

12

Kniven tvers over den tĩ½rre hvite skĩ½len gir en svai skygge pĩ½ bunnen. Dagen varer lenger enn en gulnet elfenbenstangent. Hĩ½r, vannet strekker en plaskende rigg ute i lyset. Bĩ½ten av vann, klar til i½ seile delfinskum-mende mot De Lykkelige i½yer. Den besi½kendes parfyme etterpĩ½, i privatfengselet der ovn og seng marsjerer. Du ligger stille. Stille som en sammenpresset spiralfji½r.

13

Jeg flyttet blikket over mot i½sene i nordi½st, der de nye drabantbyene dominerte, og si½ hvordan nytti½rsfyrverke-riet pĩ½ avstand lignet et kok av mikroorganismer, svi½m-mende, svevende, med hĩ½r, haler og flageller ustanselig flimrende, en levende masse hvor enkelte individer di½de og andre ble til, i jevn takt, si½ den samlede lysstyrken holdtes konstant, eller nesten, en stund (kanskje ti eller femten minutter), fi½r det hele tĩ½rket inn og smuldret, og bare fi½rste januars bli½ssvarte himmel sto igjen med de samme uforstyrrelige stjernene som fi½r.

14

Det var en blanding av en borg og en bygi½rd vi skulle forsvare. Flokkvis sprang vi opp en mengde trapper og gjennom en mengde ganger, for til slutt, gjennom luker, karnapper og mansardvinduer i½ komme ut pĩ½ det lett skri½ende taket. Der ble vi etterhvert mĩ½tt av en skur med kasteskyts fra en bygning tvers over gaten, blant annet noe som si½ ut som jernbanesviller, samt andre mer eller mindre ubestemmelige gjenstander. Vi hev alt sammen tilbake mot angriperne si½ godt det lot seg gji½re. En fiende prĩ½vde i½ kravle seg opp over kanten av taket. Jeg dyttet til ham med en lang kjepp si½ han falt ned og for-modentlig ble slĩ½tt ihjel mot gaten mange etasjer neder-for. Jeg aner ikke hvordan kampen (eller slaget) egentlig endte. Men jeg husker, at da vi ruste oppover en stein-trapp pĩ½ vei mot taket, sto det et bur der, med en liten gul kanarifugl. Buret sto pĩ½ vippen pĩ½ trappetrinnet, og si½ ut som det kunne falle ned nĩ½r som helst. En av forsvarerne som li½p ved siden av meg, tok raskt tak i buret og flyttet det opp til en avsats, slik at det sto trygt. Si½ sprang han videre.

15

(operette: narresang)

Eksistensen inn til beinet: gnag!
Og med mat i munnen kan du tralle
som en kalket grav
med hĩ½yttaler og frĩ½skĩ½ler
til freds- og turtelduer. Fra det ene
til det andre: Kurr. Ku. Mĩ½.
Mĩ½drehygiene: iĩ½ bli ren
for mĩ½dre. De fiĩ½dte dere alle
sammen. Forstĩ½elig og utilgivelig.
De er utilregnelige som fe fe fe
fedrene. Utilregnelige som sitt avkom.
Kom! Her er slutten.

17

[Page 18]

MELLOMSPILL III

Det kjennes hvordan det vokser, et foster av flammer
som langsomt kremerer sitt eget opphav innenfra. Vi
brenner. Men ikke for noe. Ikke for noe. For alt og ing-
enting. For det rene tiĩ½v. Vi er gravide kvinner som aldri
nedkommer med annet enn menneskelignende aske. Piĩ½
den annen side gir vi aldri opp den hĩ½pliĩ½se forestillingen
om det smertefrie. Jeg husker fisketurene ned langs bek-
ken om kvelden, smĩ½ iĩ½rreter i kulpene, nĩ½rmest iĩ½rekyte,
strittende av bein, ufyselige iĩ½ spise, men spennende iĩ½
fiske. Det finnes virkelig vann siĩ½ klart at man kan se de
myke, vatrede linjene etter strĩ½mmen i bunnsanden, og
en liten muddersky som stĩ½r igjen etter en fisk som for-
svant. Vann. Hvis vi hadde to hoder, kunne ett viĩ½re ild
og ett vann. Og ble de forsiĩ½kt sammensmeltet, siĩ½ ville
enten ildhodet slukne eller vannhodet fordampe.

18

[Page 19]

MELLOMSPILL IV

Navnet ditt, bliĩ½ bokstaver piĩ½ papirets masse av diĩ½de
fibre, som ikke kan reises opp igjen til triĩ½r, hvislende
langsmed stien vi fulgte, urolige skygger mot papirets
kjiĩ½nnsniĩ½ytrale gulhet. Og bokstaver skiĩ½ret i bark som
gror dem uleselige, som biĩ½lger og vrir seg og lukker seg
over dem som vann over en froskemann. En dykker i
treet: mot bunnen, hvor den fiĩ½rste iĩ½rringen er. Og bor-
tenfor det: Ingenting. Friĩ½. Ingenting. En eldgammel skog
av ikke-trĩ½r.

19

[Page 20]

UTSTILLING VI

(lysvirkning: plein-air: ars prosaica)

Jeg ville riĩ½re deg bare som et snĩ½fnugg i vindstille.
Eller som sol i februar, nĩ½r det lave, skinnmagre lyset
streifer et forbigiĩ½ende ansikt i spalten mellom bygiĩ½r-

denes massive, langflate skygger, og du vet at solens intensitet er akkurat den samme som midtsommers, en uavbrutt, lydløs eksplosjon hvor enorme energimengder utlades.

20

[Page 23]

kvalmende og kyniske metoder, og trykksverten fra alt dette sitter igjen på hendene dine som om du skulle til å avgi et fingeravtrykk.

23

[Page 24]

KONSERT IV

(ppp)

Aldri fikk jeg sett skikkelig striptease. Ikke noe som lignet engang. Jeg var dum og gikk litt i kafeer og drev med kunstnerisk tåv og tant i stedet. Nå er det for sent. Jeg er gammel og blind. Jeg prøver meg med å høre plaggene falle. Jeg diktet dette.

24

[Page 25]

UTSTILLING VII

(de ikke overlevende)

Fordi den tykke skyen av støv og aske gjorde morgen til natt, har man i noen av dødningshendene funnet små oljelamper, hvis flammer ble slukket for aller siste gang av den voldsomme flommen med slam, i samme øyeblikk som andre, de som hadde flyktet ned til stranden, ble kvalt, liggende i sammenkrøpte og forvridde stillinger. Så sent som kvelden før, kan man anta, ble lampene blitt ut av søvnige kvinner og menn (enkelte av dem slaver, andre frie), og lenge ennå kunne man høre pusten fra dem som sov og drømte i de nattestille husene. Dette korte tidsrommet av søvn før katastrofen, som om det varte uendelig lenge, som om katastrofen aldri skulle komme. Den inntreffer ti minutter fra nå. Og du sover.

25

[Page 26]

FORESTILLING III

X Der mistet jeg gaffelen under bordet.

Y Værsgodt, her er den.

X Av og til får jeg det som om noen eter innmaten i meg, suger ut klærne og etterlater meg som et tomt skall. Det er grusomt.

Y Jeg skulle ønske at noen ville ete meg og suge meg ut og etterlate meg som et tomt skall. Kunne du tenke deg å gjøre det?

26

Nattflyet deres blinker over meg, og jeg er trygg på ½ at den balsamerte piloten holder forfedrenes kurs.

27

Et lystig lag. Den gamle jukeboksen spiller yndlingsmelodien din, og tonene synes ½ skinne som lysstråler gjennom den tette røyken, slik solen kan skinne gjennom skyene en dag med byggevær. Musikken avbrytes stundom av lattersalver fra bordet ved siden av. Noen forteller vitser. Hvorfor er de blinde så glad i fribrødd? Jo, fordi det står så mye interessant ½ lese på dem. En mann måtte opp på psykiaterens kontor med en and i plast under armen. Hva er problemet Deres? spør psykiateren. Det er ikke meg det gjelder, svarte mannen. Det er min kone. Hun tror hun er en and. Du sitter mellom to svirebrødre på en skinntrukket kaffesofa og tar del i feststemningen, men du virker usynlig, eller ihvertfall gjennomsiktig, for sidemennene dine ligger i eningen de digre, skummende ½ seidlene sine og klinker tvers igjennom deg, eller midt inne i deg, omtrent ved leveren. Det gjør ikke vondt. Når du forsøker ½ snakke til dem, later de ikke til ½ høre noe som helst.

28

En nærmest utslitt brusflaske, med hvite, ulne kanter, får meg til ½ ønske at jeg kunne se ansiktene til alle dem som har holdt i den. Du. Ordet 'du' blir plutselig tydelig som et fuglefløy om natten. Men fuglen synes ikke. Vi har drukket av samme flaske. Vi kommer aldri til ½ møtes. Klippe biografier. Vi tygger på narrepåser. Vi deler tomgodset.

29

Den gamle hadde bodd der alene i ½ revis, blant mahognimøblene og langpipene på veggen. Da vi dykket ned i det tobakksdunstende miljøet, bak de tunge gardinene og portierene, for ½ rydde ut av leiligheten, hang dagslyset bare igjen i konsollspeilet, ½ pent mot sommerluft og himmel med drivende skyer, friskt som om en glemt sommerdag var blitt virrende der, ubrukt.

30

Frysevogner. En reise i kulde. Det frosne kjøttets tog med skrottene som ligger og spriker sine stive roller, stumt, pantomimisk-burlesk, død adel, hoffet uten sin enevoldskonge, historiens tilfeldige ofre, på reise gjennom natten og mellomtiden utenfor, hvor høyttaleren selv forkynner at den flombelyste perrongen er tom. Snart skal flokker av arbeidsføre stier der og hutre og vente. Kjøttet beveger seg langs mørke forstadsjorder med stier hvor augusts flaskekapsler rustet, trampet ned i leiren, slamrer forbi dem som sover og snart vil kne til jobben. Det er sen høst. Morgen blir kald og klar.

31

[Page 33]
og like gjennomsluttig, og ved et visst punkt viskes den helt ut og blir strand.

2. Stein og speil 33

[Page 34]
KONSERT VI
(opera: duett)

Z Det snør i detsriket
De døde skal ikke forstyrres

Det kunne vært styrtregn
og gjørmeg og rester av høst og hud
fra ikke lenger fungerende anatomi
Eller lyn og mørke
Brikt opplyste skallegrin

Z Men det er bare snør
Det snør døde

Det er detsrikene i de døde
som ryr gjennom seg selv

34

[Page 35]
UTSTILLING X
(i-critique trouve)

Stien går over flate steinrygger fulle av utydet skrift, lukket om en kognitiv hedendom, en steinenes egen tro, som vi aldri skal forstå, uten mening som den er. Det vanskeligste er det som ingenting betyr. Kanskje er språket ditt, som med sine kompliserte vinger eller snarere fingre av mening stryker nær og berører en ikke-mening, selv en senere utgave, mer labyrintisk utsendt gjennom lungefisk, melkefylte patter og oppreist gange, av steinens innholdsløse bok. Altså at vi en gang visste like lite som svaene som stien krysser. En som kunne se uten å forstå ville med sitt restaurerende blikk forstå at her står

det ingenting i̇½ lese. Stien gi̇½r videre mot en skogsbilvei.
Ri̇½sslyngen blomstrer.

35

[Page 41]
UTSTILLING XII
(pressekoneranse 1)

Opp av den svarte, rektanguli̇½re og blankpolerte mar-
morplaten stikker tre mikrofoner. Bak hver mikrofon et
hode pi̇½ hver sin forniklede stang: til venstre et grisehode
(slik man kan se dem pi̇½ julebordene, dog uten eple i
munnen), til hi̇½yre et kranium, i midten hodet av en
utstillingsdukke, et kvinnehode med store, gri̇½nne i̇½yne,
hi̇½ye kinnben og i̇½pen munn (som om hun snakker inn i
mikrofonen). Rommet mi̇½rkt. En spotlight flytter seg
forholdsvis raskt fra det ene hodet til det andre.

41

[Page 42]
KONSi̇½RT VIII

Du flyr, eller snarere svever, driver, gjennom et
enormt, mi̇½rkt rom, et rom av lyder: endeli̇½se, skinnende
glissandi, knitrende pizzicati, kullsvarte turbulenshull av
bassdṙ½nn, men ellers tomt, ingen planeter, ingen meteo-
rer, i hi̇½yden fine sti̇½vskyer etter eksplodert musikk. Du
svever der, et sted mellom nytelse og skrekk, i et stykke
tid du ikke klarer i̇½ bestemme: du befinnder deg alle andre
steder enn i ṅ½et. Og du forsvinner lenger og lenger inn i
disse uoverskuelige rommene, og personligheten din blir
gradvis borte, ansiktstrekkene dine viskes ut, kroppen
din dekomponeres, og det siste du tenker er at du snart
selv er blitt en lyd, en tynn, navnli̇½s lyd blant alle disse
andre som hylar i det tomme, mi̇½rke rommet.

42

[Page 43]
UTSTILLING XIII
(museumslokale)

Idet du blir fi̇½dt, er du voksen. Di̇½ren blir li̇½st utenfra.
Det fi̇½rste du hi̇½rer er raslingen av ṅ½kkelknippet og
skrittene som fjerner seg, fortaper seg utover i en verden
du aldri skal fi̇½ se.

43

[Page 45]
mi̇½te, nemlig i̇½ la vi̇½re i̇½ gj̇½re noe som helst, det vil si
overhodet ikke spise og drikke, ikke sove, ikke vi̇½kne,
ikke gi̇½, ikke sti̇½, ikke sitte eller ligge, absolutt ingenting,
og dermed vil jeg triumfere over alle som har alt dette
maset med i̇½ leve; ja, man kan i grunnen si at det faktisk
er en annen som gj̇½r alt dette for meg, en hvilensom-
helst annen, og dermed vil jeg fi̇½ gjort alt, absolutt alt,
uten i̇½ ha blitt innblandet i hele dette surret, uten i̇½ ha

riġ¹/₂rt en finger. Jeg er et geni.

45

[Page 46]
UTSTILLING XIV
(optisk tankeeksperiment)

Som da du biġ¹/₂yde deg over bordet med den griġ¹/₂nne voksduken, etter glasset med brus (isbitklirring), og hodet og hiġ¹/₂ret med skillens litt skjeve fure miġ¹/₂ ha blitt gjengitt piġ¹/₂ myriadevis, ett bilde i hver eneste fasett av iġ¹/₂y et til fluen som satt piġ¹/₂ murveggen, rett under ventilen, et veritabelt mikrokosmos av fluesyn. Og hvert enkelt av de bildene borte i neste iġ¹/₂yeblick, idet insektet flġ¹/₂y opp fra sin relative uriġ¹/₂rlighet. Som, tenker jeg, mine talliġ¹/₂se sekunders synsinntrykk av deg, et bortkommet mikro-kaos, forsvunnet i miġ¹/₂rket, et foreldet stjernekart, et sammenkrġ¹/₂llet univers, brukt til iġ¹/₂ fiġ¹/₂ fyr piġ¹/₂ ovnen i det store og kalde Instituttet for Almen Glemsel.

46

[Page 47]
KONSERT IX
(opera: duett)

Z Niġ¹/₂ slukker far alle lys
Vi synes ikke mer

iġ¹/₂ Han er viġ¹/₂r far i miġ¹/₂rket
Han synes ikke mer
Det er som om han var borte

Z Han er borte

iġ¹/₂ Noen bliġ¹/₂ste ham ut
En rotte eller en hund
i miġ¹/₂rket

47

[Page 48]
MELLOMSPILL X

Nei. Ikke nok en dag med denne fordġ¹/₂mte kompleksiteten, disse i kaotisk endeliġ¹/₂shet omflakkende bioelektriske signalene, som panikkslagne dyreflokker piġ¹/₂ hjernens liksom-evige jaktmarker, etterlatende seg et uleselig virvar av engrammatiske spor i alle stiġ¹/₂rrelser og former, fra alle tidspunkter, millioner av innstemplede klokkeslett vispet og sveivet rundt til en halvt a-kronologisk, ustoppelig roterende dyng, som lodder i en gammeldags tombolaboks; den gode gamle hodeskallen utstyrt med sveiv? Nei, sveiv behġ¹/₂ves ikke, svermene av impulser skaper forvirringen selv, de er like umulige iġ¹/₂ fiġ¹/₂ orden piġ¹/₂ som det ville viġ¹/₂re umulig iġ¹/₂ bestemme de niġ¹/₂yaktige posisjonene til partiklene i en synkende stiġ¹/₂vsky med teodolitt. Som om du ble et kaleidoskop hver gang du ristet piġ¹/₂ hodet.

Nĩ½ mĩ½ den snart komme, den kjĩ½rlige hĩ½nden som forvandler deg til en ball. Du ligger, i balls form, mot hĩ½ndflatens lunkne hud, fingrene er lukket rundt deg. Hĩ½nden strammer seg plutselig og kaster deg. Du spretter mot en vegg og blir borte.

48

[Page 49]
UTSTILLING XV
(vi½rlig landskap)

Jeg har fi½lelsen av i½ gĩ½ over en stor slette med utbrente bilvrak, og gresstuster, sand, hestehov som lyser i skumringen, endeli½st, og kan puste fritt nĩ½ som alt er i½delagt.

49

[Page 50]
MELLOMSPILL XI

Om du aldri var blitt til, ville du ikke lest dette. Og det ville ikke gjort noen forskjell. Og nĩ½r du ikke lenger er til, er det som om du aldri skulle lest det. Det gjĩ½r ingen forskjell. Men nĩ½, mens du leser det, hender noe: det eter noen sekunder av din tid, som om et lite dyr, loddent av bokstaver, gnavlende sperret veien mellom deg og ditt neste minutt. Du tar det aldri igjen. Det knasker uforstyrlig i seg tidens mikroorganismer. Det blir aldri mettet. Ikke du heller.

50

[Page 52]
knokler. Det var en gave. Jeg mĩ½tte revidere mitt knokkelsyn totalt. De beinbitene jeg nĩ½ kunne holde i hĩ½nden (ett av dem kunne vi½re et brukket spolebein, et annet kunne passe til et albueledd eller lignende, et tredje hĩ½rte kanskje hjemme et sted i bekkenet eller hoftелеddet), de var slett ikke hvite og marmorharde, de var gule og lette, fulle av smĩ½ hull og avskrapninger som i½penbarte en ti½rt svampete, nettaktig porĩ½sitet i deres indre, det sĩ½ nesten ut som de var vevd av et utall tynne, gulhvite trĩ½der. Det var fremdeles rester av ti½rr jord pĩ½ dem. Men det verste var, at nĩ½r jeg forestilte meg hvordan disse fibrĩ½se tinges-tene faktisk hadde sittet inne i et levende menneske, hadde vi½rt kledd med sener og bĩ½nd og muskler og kjĩ½tt, og beveget seg i takt med dette levende menneskets bevegelser, hadde sti½tt opp nĩ½r dette mennesket sto opp, og lagt seg nĩ½r dette mennesket la seg, sĩ½ syntes jeg nesten jeg kunne kjenne den dĩ½des bevegelser nĩ½r jeg veide dem i hĩ½nden, og jeg fi½lte vemmelse, ja, skrekk for dem. Jeg puttet posen med menneskeknokler innerst i en skuff, dekket over den med klĩ½r, og lot den bli liggende.

52

[Page 53]

KONSERT X

Hvis den virkelige sorgen var like vakker og opphøyd som kunstens, som et storslagent rekviem, og vi ikke kjente mer av smerten enn tonene som flyter ut av instrumentene, da skulle vi leve et liv i sorg og svir. Og ikke kjenne stanken av muggent sirkus og røtnende dyrehaver i oss.

53

[Page 54]

FORESTILLING VII

X Jeg er så sliten. Jeg begynner å dra på årene. Kan jeg sette meg litt i denne stolen?

Y Vår god. Men da kommer du aldri opp av den igjen. Til gjengjeld kommer det alltid til vår sommer rundt deg. Hvis du blir stående, kommer det til vår vinter hele tiden. Du må gå for å holde varmen.

X Javisst. Et av de gode, gamle valgene. Jeg vil ha betenkningstid. Skal vi si rundt hundre år?

Y Der lurte jeg deg godt, din gamle tulling! Vet du ikke at du har fri vilje? Du kan gjøre akkurat som du lyster. Det betyr ingenting.

54

[Page 55]

UTSTILLING XVII

(skogsinteriør)

Vi sto ved slusen. Det var vår vinter, og vannet som fosset over kanten og sprutet opp igjen frys til is, til vilt fantastiske figurer, lik vokslys som dryppet seg skjeve i trekken, i en ballsal med åpne vinduer (rød fløyel, flagrende tyll, et cetera), forlatt og glemt i hundre år. Romantikken. Som vi elsket den. Mens vi fryktet elektronisk musikk. Snart skulle alt sammen smelte og bli til en siklebekk og en skyggefull dam, med bremmer av brune barn, et tilholdssted for myggsvermer, åyestikkere og myhanker, hvor det sparsomme lyset som slapp inn gjennom granskogen av og til blinket når det var blitt sommer. Da vi (som jeg siden skulle få sanne) vanket helt andre steder, hver for oss.

55

[Page 56]

MELLOMSPILL XII

Jeg har korte, brede fingre. Hennes derimot, er usedvanlig lange og smale (det er forresten tårne også), og jeg har plutselig begynt å undre meg på hvordan det kjennes å være inni, så å si, hennes hender, å gripe med dem, å slå an pianotangenter, å skjære en skive brød med dem. Man pleier jo av og til å spekulere på hvordan det ville føles å

vĩ½re inni en annens hode, men hvorfor ikke like gjerne hendene? Nĩ½, i alle fall er det akkurat like umulig ĩ½ kjenne en annens hender innenfra som det er ĩ½ tenke med en annens hjerne; hvordan det fi½les ĩ½ bruke de vakre hendene hennes skal forbli like fremmed for meg som det ĩ½ bruke en slik todelt klo av sti½ som enkelte funksjons-hemmede har istedenfor hi½nd.

56

[Page 57]
KONSERT XI
(nocturne ancienne)

Mĩ½rkredd og hundrevis av ĩ½r gammel. Sengehalmen rasler og vannuret kaster bivrende reflekser mot muren. Vann som drypper og lys som brenner. Det kunne vi½rt over nĩ½. Hvorfor mi½ tiden dryppe dri½pe for dri½pe, for ulidelig sakte ĩ½ fylle hjerneskalen av di½gn? Ti½re-ur, istapp-ur, piss-ur, rottegnage-ur som gi½r og gi½r for lykke-lige og ulykkelige. Hvorfor er ikke vannuret en foss, si½ alt kunne hende fort, fort, og ĩ½rene av si½vnli½shet styrtet i dypet og ble skum?

57

[Page 58]
UTSTILLING XVIII
(land art)

En lang korridor som ender i et mi½rkt rom. Nĩ½yaktig ved sommersonnens treffer en solstri½le ĩ½pningen og lyser opp rommet, skarpstiller granuleringen i steinveg-gene, gi½r spor etter firfiser og slanger synlige i den okerrĩ½de, sandete jorden. Men bare et kort ĩ½yeblikk. Si½ er det mi½rkt et ĩ½r til. Det er utregnet slik.

58

[Page 59]
FORESTILLING VIII
(monolog: prestens tale)

Livet er en gave, det er gitt, uten nĩ½de, det kan ikke gis tilbake til sin munn, munnen som utspydde det, og mun-nen kan ikke sluke seg selv; den som ĩ½nser at han aldri var blitt fi½dt, er for sent ute, forlengst spent fast i det levendes remmer av voksende hud. Det fins ingen regre-sjon dyp nok, ingen tilbakespoling av fosterstadier, ingen prenatal autonomis fred, hvor solen har stanset pĩ½ him-melbli½et over eldgamle eiketri½r med uvisnelig gri½nt li½v, i en evig forsommerdag (for nĩ½ ĩ½ uttrykke noe i den hi½ye stil, som ikke hadde fortjent bedre enn den lave, eller dreier det seg kanskje om en manglende evne til ĩ½ uttrykke noe i den lave stil overhodet? en iboende trang til svulstighet?). Livet er en gave. Hjernene kan tenke seg selv til stein: et bilde av en steinhjerne. Men det den ser er bare sin manglende evne til ĩ½ vi½re noe annet enn blind av liv, slik man blir blindet av snĩ½fi½yke, av cellefi½yke, en orkan av lysende mikroskopiske eksistenser, hvor ikke

noe tenkende menneske kan holde seg oppreist.

59

[Page 61]

MELLOMSPILL XIII

Denne smerten er et forsteinet egg. Det lar seg ikke knuse; det der inne, hva det nĩ½ er, mĩ½ ruges ut, ikke, som man kanskje kunne tro, av en steinfugl, men av en fugl av kjĩ½tt og blod. Men vingene blir til armer, klĩ½rne til ben, nebbet blir en nese, og ĩ½ynene flytter seg til de sitter ved siden av hverandre: et menneskelig blikk. Bare et menneske kan ruge ut steinegget. Er det du?

61

[Page 62]

KONSERT XII

(kjĩ½delig vals)

Alltid knokler! knurrer dere. Hvis dans, sĩ½ danse macabre. Men ikke denne gangen. Knoklene i hĩ½nden kler jeg pĩ½ kjĩ½tt og hud, setter neglene fast, lakkerer dem, trekker en svart, albuelang flĩ½yelshanske pĩ½, og utenpĩ½ den en gnistrende diamantring; siden en stroppe-lĩ½s kjole av silke, med en hel kvinne i, og musikken spiller opp: vals, wienervals! Og det beste av alt: det er du som danser med henne. Lĩ½rd er hun ogsĩ½. I pausen snakker dere om helvetesforestillinger gjennom tidene. Og hvis du er kvinne selv? Nĩ½, sĩ½ fiĩ½r du se og finne opp en passende mann. Jeg gidder ikke. Det fiĩ½r vĩ½re grenser.

62

[Page 63]

UTSTILLING XX

(pressekonferanse 2)

Svart, blankpolert, rektangulĩ½r marmorplate med mikrofoner (som fiĩ½r). Denne gangen tre kranier bak mikrofonene: til venstre ett med bind for munnen, i midten ett med bind for ĩ½ynene, og til hĩ½yre ett med hull i pannen. Sistnevnte har nedfalt kjeve (som om det snakker inn i mikrofonen). Skiftende spotlight (som fiĩ½r).

63

[Page 64]

FORESTILLING IX

(diksjon)

Y ĩ½ forsĩ½ke ĩ½ gi bort et eple
sĩ½ lenge at det rĩ½tner
i den fremstrakte hĩ½nden.
ĩ½ rekke noen et glass vann sĩ½ lenge
at vannet fordamper. ĩ½ si noe
sĩ½ langsomt at det underveis
blir meningslĩ½st.

[Page 65]

MELLOMSPILL XIV

Man kan forestille seg en intelligens si ½ stor at den analytisk plukker fra hverandre seg selv, hi ½r for hi ½r, nerve for nerve, for til slutt i ½ sitte igjen med sitt eget kranium i hendene, ri ½dvill, uten i ½ ane hvor den skal gj ½re av det, og den fortsetter i ½ kaste det nervi ½st fra hi ½nd til hi ½nd, slik en uti ½lmodig reisende som venter pi ½ et forsinket fly kan slenge en appelsin eller noe slikt fra hi ½yre til venstre, fra venstre til hi ½yre, med lydelige klask mot hi ½ndflatene.

3. Stein og speil

65

[Page 66]

UTSTILLING XXI

(hinsides)

Englene er unge. (Har noen sett en gammel engel som gi ½r med stokk? Nei.) De smiler og spiller pi ½ lutt, orgel og viola da gamba. De salige danser uten i ½ ri ½re jorden, for tyngdekraften, som fi ½r planter til i ½ lute mot bakken, og kri ½ker ryggen pi ½ oldinger fi ½r den suger dem til seg, den skal avskaffes av et ord som er malt pi ½ forskudd. Det eneste saliggj ½rende ordet. Han som ligger veltet nederst i haugen har i ½pen jakke. Pi ½ brysthuden som sti ½r spent over de fremspringende ribbena, synes fangenummeret, rablet fort og likegyldig med fargekritt. Kan man tenke seg den stripete jakken forvandlet til hvite vinger, og det innhule ansiktet bli ½st opp med struttende eplekinn? Men kanskje mi ½ de di ½de alltid fi ½de. Fi ½de nye engleskarer som flyr inn i himlene, stadig mer usannsynlige og absurde himler.

66

[Page 67]

KONSERT XIII

(opera: duett)

Z Det hagler levende
over de di ½de

i ½ De di ½de blir forstyrret
av si ½ mange levendes tale
Selv pusten mot de di ½des ikke-i ½re
er for mye
Det blir dem for trangt

Z De di ½de mi ½ flykte
til di ½dere steder
der selv ikke glemselen ni ½r dem

i ½ Altsi ½ mi ½ de levende hagle
i hauger som vokser til berg
oppi ½ andre levende

67

[Page 68]

UTSTILLING XXII

De elskende ligger nakne på sengen, vridd om hverandre så lakenet krøller seg som gammelt innpakningspapir. De hører ingenting, ser ingenting, vet ingenting. De er av gips. Vi løfter dem opp av sengen, bærer dem inn i heisen og går ut på taket av høybygget i forretnings-senteret en stille søndagskveld. Så kaster vi dem, stadig like umålende og sammenflettet i hverandre, over kan-ten, mot torvet der nede. Vi hører såvidt den klaskende lyden av springvannet mens de svever mellom himmel og jord. De vil selvfølgelig gå helt i filler, bare småbiter vil kunne identifiseres: en finger, et øre, en hæl, kanskje. Langt borte glir en forstadsbane ut av svingen, ennå lyd-løs. Den har tente lykter som synes tydelig. Altså må erk-ner det. Ingen ble skadet av de elskende som styrtet ned.

68

[Page 69]

MELLOMSPILL XV

(maksime)

Bare den som ikke fester selv, kan høre stikk fra de andres fest.

69

[Page 70]

FORESTILLING X

(skrekkfilm)

Et menneske, et offer for krig og forfølgelse, så utmagret og sykdomsherjet at det bokstavelig talt bare var en beingrind. Det eneste som var igjen av ansiktet var tungen; den hang og slang ned over underkjeven som på en pesende hund. Ellers på kroppen var bare enkelte dinglende laser av kjøtt, og noen rester av et brunt stoff, stivt av såle og ekskrementer, som en gang hadde vært en slags kjortel eller noe lignende. Men denne umulige skapningen kunne gå, eller rettere sagt sjangle formløst omkring, muligens på utkikk etter mat eller vann, eller bare i et siste forsøk på å unngå å bli liggende. Den var levende.

Viken tilstand: død hveps i vinduskarmen til kjeller-gangen, allerede litt nedstøvet, liggende på siden. Svart og mørkegul mot den brede, lysegrå og ruglete murkar-men. Enkelt og vakkert.

70

[Page 71]

UTSTILLING XXIII

(selvportrett med nytelsesmidler)

Den 4. januar. Det snø½r dels diagonalt, dels horison-
talt, alt etter vindkastene. Det er en heltemodig dñ½d ï½
vaske seg, ettersom blñ½sten (stiv bris? liten kuling?) fyker
rett inn gjennom luftekanalene og gññ½r badet iskaldt. Jeg
holder meg innendñ½rs. Jeg avskyr ï½ leve. Likevel drikker
jeg varm kaffe og gumler ynkelig i meg julens aller siste
marsipangris, som var den hostien i en til nñ½ ukjent reli-
gion.

71

[Page 72]
KONSERT XIV

Aldri ï½pne en annen munns lyshull i verdens mñ½rke og
syng ut: Jeg.

72

[Page 73]
MELLOMSPILL XVI
(dumt spñ½rsmñ½l)

Ingen trenger ï½ oppmuntre til den. Det er mer enn nok
fra fiñ½r: den naturlige smerteproduksjon er i seg selv
enorm. Men det er som om de sñ½ et underskudd der
andre ser et overskudd, og de sier: Drep dem, torturer
dem, fiñ½r krig mot dem, skyt dem ned for maktens skyld,
eller for de store pengenes skyld, eller for smñ½pengenes,
eller bare fordi de ikke liker dem, det gññ½r for det samme,
for det er ikke nok med den smerten som allerede finnes,
det mñ½ legges til mer, smerteproduksjonen mñ½ maksime-
res, de enorme pinselsmaskinene skal hvinende og gnis-
lende nñ½rme seg ytegrensen, hjulene roterer uopphñ½rlig,
arbeidet gññ½r i dñ½gnkontinuerlige skift. Og jeg sitter og ser
dette hver dag, og stiller meg det samme spñ½rsmñ½let hver
gang: Hvordan kan de gññ½re dette mot hverandre? Hvor-
for vil de ï½ke smerten istedenfor ï½ minske den?

73

[Page 74]
UTSTILLING XXIV
(interñ½r)

Rommet var iskaldt som ventet. Han merket at dreie-
liren i skjenkestuen brñ½tt stoppet opp. Gudskjelov. Men
vinden ï½kte pñ½. Det var ogsñ½ fordñ½mt ï½ bli sendt til en
slik bortgjemt landsby senhñ½stes. I mñ½rket famlet han sñ½
kruset med den varme kryddervinen nesten veltet, men
fant staken, lyset, veken, og holdt fyrstñ½let nñ½r, og ende-
lig vokste flammen over duken med den rñ½de borden.
Skyggen av en flaske sherry pendlet sakte. Hun kom pñ½
det, noe med en ï½ensom festñ½, og smilte beskt. Sñ½ gikk
hun for ï½ snu kassetten, og i glipen i gardinet sñ½ hun at
det snñ½dde over tunnelbanestasjonen, mot blñ½skñ½ret fra
kioskñ½ns neonskilt. Noen tenñ½ringer drysset snñ½ i nakken
pñ½ hverandre. Ja. Snart ble det jul.

[Page 75]
FORESTILLING XI

X Velkommen til det altetende rommet. Her kan du
vi̇½re alene.
Y Men jeg vil ikke vi̇½re alene.
X Det bor faktisk enormt mange her, men de er borte.
Y Jeg vil vi̇½re alene allikevel.

[Page 77]
MELLOMSPILL XVII

Ni̇½ja, denne larven, den er stygg, den er blind, og den
kan ikke tenke, men den kan sekretere slimtri̇½d som
etterhvert blir til en kokong, og inne i den vokser vesener
med hvite vinger; det er engler, det er de vingede skarer
som en dag skal fly ut og komme oss til unnsetning, sies
det. Det er bare i̇½ vente, slik din oldemor og din oldefar
ventet, og slik dine barnebarn og dine oldebarn og dine
tippoldebarn kommer til i̇½ vente, mens englene vokser og
vokser som veldige hvite tri̇½r der inne i mi̇½rket og tiden.

[Page 78]
UTSTILLING XXVI

Den fi̇½rste dagen i mai. Det sni̇½r fra himmelens gri̇½ til
asfaltens svarte, med noen lyse, vi̇½te speil i, vanndammer
hvor hekkens ri̇½de kvister viser seg, mi̇½rke. De blir til
tri̇½r i et landskap som kommer nedenfra og opp, lydløst
bryter de vannspeilet med dager av regn og parfyme, fra
et falmet titteskap hvor vi en gang levde som skygger av
en stor glede.

[Page 80]
UTSTILLING XXVIII

(pressekonferanse 3)

Svart, blankpolert, rektangulø½r marmorplate med
mikrofoner (som fi̇½r). Tre hoder av utstillingsdukker pi̇½
hver sin forniklede stang. Det lengst til venstre bi̇½rer
svart halvmaske, det i midten har en maske med horn-
briller, bollekinn og tenner pi̇½ ti̇½rk, det lengst til hi̇½yre
har ingen maske, men et ansikt som er sotsvart og halvt
nedsmeltet. Hodet med halvmasken har i̇½pen munn (som
om det snakker inn i mikrofonen). Skiftende spotlight
som fi̇½r, bortsett fra at lyskasteren stopper (og vender)
fi̇½r den har kommet til det maltrakterte hodet.

[Page 81]

KONSERT XV

(nocturne: alle disse i ½ ½ rene)

Klokken over tre. Du ligger enn i ½ v i ½ ken. Utenfor soverommets omhyggelig fortrukne gardiner lyder fortsatt glisne knall, stundom en knatrende serie, og langt borte et stort, hult dri i ½ nn, som fra r i ½ r eller kum (du har sett hvordan de lar luntene brenne litt fi i ½ r de slipper kinaputten ned i det underjordiske, hvor lydeffekten mange-dobles, som i en kirke). Stemmer fra en skr i ½ lende ungdomsgjeng n i ½ rmer seg (du h i ½ rer sn i ½ en knirke i pausene), og fjerner seg igjen langs veien. Hvis du st i ½ r opp og glir sakte som en vektli i ½ s astronaut gjennom stuene, forsiktig for ikke i ½ velte tomflasker eller julepynt i m i ½ rket, og stiller deg ved det s i ½ rvendte vinduet, s i ½ fi i ½ r du se en enslig rakett stige og knuses praktfullt til et stjerneregn som slukner og d i ½ r p i ½ vinternatthimmelen. Liksom bare for deg.

81

[Page 82]

MELLOMSPILL XVIII

(Meganthropus taler)

Jeg rommer alt. Jeg er verdens sentrum, og dens periferi, jeg er den fyrstelige, kongelige, keiserlige som hersker over alt og alle, det finnes ikke noe utenfor meg, og ingenting innenfor, ikke en t i ½ re drypper uten at jeg gir tillatelse til det, ikke en latterd i ½ r i ½ pnes med sterkere eller svakere knirk, for jeg er enehersker med uinnskrenket makt, jeg, jeg, jeg, og du, du er bare en kvise jeg kan klemme sprutende ut av nesevingen, en smule jeg kan kaste til en hvilken som helst spurv, et st i ½ vgrann jeg kan knipse vekk fra nikkersen, en fjert sluppet av en mygg i min endeli i ½ se stjernevrimmel. Du er ingenting, jeg er alt. Ord som solipsisme eller egoisme eller narsissisme er latterlig svake i forhold til min grandiose, altoppslukende maktfullkommenhet. S i ½ hvorfor i helvete er jeg da tilintetgjort for alltid, definitivt og ugjenkallelig? Jeg rommer alt. Jeg er d i ½ d. Dette rystende paradoks. Jeg er som et tomt og m i ½ rklagt univers.

82

[Page 84]

utf i ½ r et stup og bli ferdig med det. Men da disse tankene tok overh i ½ nd, kom de fi i ½ rste g i ½ rdene i bygda til syne.

84

[Page 86]

UTSTILLING XXX

(nyhetsfoto)

Hodeskaller, dri i ½ ssevis av dem, stablet tett i tett som egg eller epler p i ½ et marked. Rundt de k i ½ tli i ½ se kranier henger fremdeles det svarte t i ½ ystykket fra henrettelsens minutter og sekunder, det synker inn og rynker seg over de tomme i ½ ynnene, strammer mot nesebeinet. De var blin-

det. De sǣ ½ ikke lyset fra den store gleden som den frel-
sende volden sa; ikke lyset, ikke bildet i lyset, av de infer-
nalske vandrernes tusen elskede, millenaristiske beatri-
cer, samlet til i ½n i et brennglass i ½ye, eller en sirkel, som en
glorie: gev i ½rmunningen. Skallene har li ½rt i ½ snakke. De
er oppvakte barn av sin tidli ½shet. De sier: Snu ryggen til
morgendagen. Syng salmen bunnfalskt. Ikke p r i ½v i ½ for-
sti ½ hva de levende sa til oss.

86

[Page 87]
MELLOMSPILL XIX

Si det som det er. Dri ½mte at hun var di ½d. At jeg ikke
klarte i ½ gri ½te over det. Si ½ gj. glassli ½st vindu i ri ½tt hus av
upusset mur el. adobe: at hun allerede var kremert. Lev-
ningene, s. ikke ni ½dv. vis var aske, i stor metallblank
kasse m. allslags skrot. Tomme sig. esker, maskindeler,
trefliser, sti ½vdotter, app. sinskrell, ubest. bi ½ss.

87

[Page 88]
UTSTILLING XXXI
(sommerlandskap)

Den ri ½de plastjolla ligger trukket opp i sni ½en, full av
sni ½. Det i ½verste fj i ½reb i ½ndet er enni ½ svart av tangvaser,
skjell, stein og rekved. Det knaser ti ½rt da du om litt gi ½r
ned dit. Frostri ½yken gjemmer husene pi ½ den andre siden
av vika. P r i ½v i ½ sl i ½ opp en skogrende latter. Dampen som
da snor seg ut av munnen din, er luft fra dypt nede i lun-
gene: to sekker, fuktige og mi ½rke, som inneholdt de hvert
sitt varme, slimete, blinde og ufi ½dte dyr. De smiler der
nede i mi ½rket.

88

[Page 89]
KONSERT XVI
(opera: duett)

Z i ½ sti ½ stille i skogen mens ri ½de li ½v
klistrer seg servilt
til vi ½te steiner
i ½ Og lengte sterkt

Z Etter storbyens
s i ½ppel og snusk
i ½ For i ½ fi ½ puste
med lungenes vrangside

89

[Page 90]
UTSTILLING XXXII
(stilleben)

Nei. Bare tre pi ½rer og et glass vin i skumringsbrun